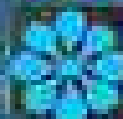

BÊN VƯỜA HỒ

NGOC PHƯƠNG

tủ sách
TACHA

Bên via hè

Ngọc Phương

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuguan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

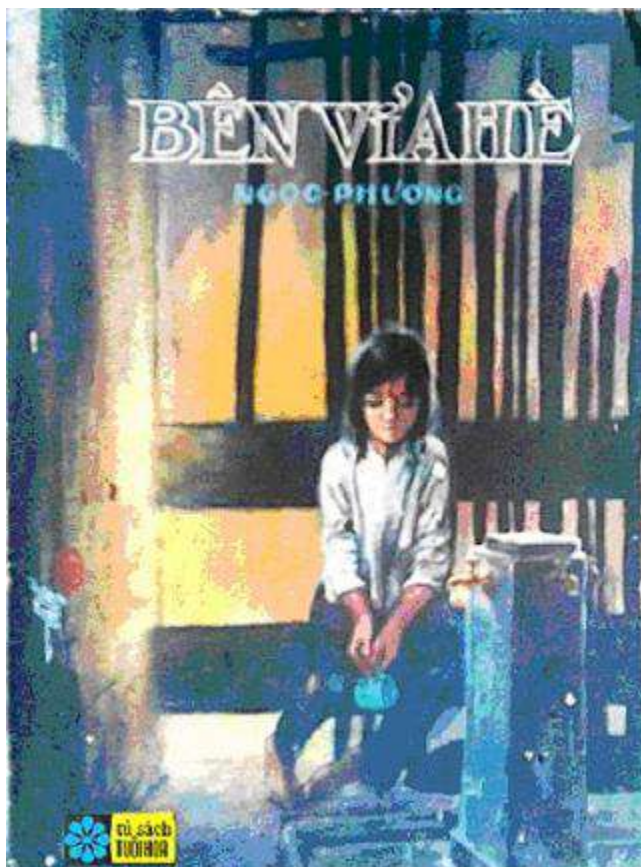
[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8 \(Kết\)](#)

Ngọc Phương
Bên vỉa hè
Tủ sách Tuổi Hoa
Chương 1

Cô nhi viện nằm trên một khu đất thật buồn, mặc dù gần trung tâm thành phố, nhưng khoảng đường này ít xe qua lại nên những tiếng động ồn ào gần như chìm im suốt ngày. Nó được lập ra bởi một số nhà hảo tâm, và sự nâng đỡ của những hội phụ nữ. Phần đông những đứa trẻ bất hạnh ở đây đều là nạn nhân của chiến tranh, và một số ít là con lai da màu. Chu vi nó được bao bọc bởi một hàng rào kẽm gai cao độ chừng một thước, nó gần như che khuất phía bên trong bởi những chiếc lá nhỏ nhắn xanh tươi, lẫn những

bông giấy đỏ thắm quấn quýt trên sợi gai. Tạo thành bức tường kết bằng hoa lá trông dễ thương.

Trong chu vi hạn hẹp này, con Rốt không có ai làm bạn hết! Hình như tất cả đều xem nó như một người bị hủi, hay một con vật thật ghê tởm. Rốt biết phận mình lắm, nên thường thui thủi mỗi một mình không tụ lại chơi chung với nhau như những đứa trẻ khác. Dù là nó mong muốn nhưng cũng không được, vì không một đứa trẻ nào muốn sự có mặt của nó. Có chăng chỉ để làm trò cười cho chúng mà thôi! Rốt thường tìm một chỗ thật vắng lặng không có bóng người tìm đến. Chỗ mà Rốt thường tìm đến là khu vườn rau lang nằm sau sân chơi: ngồi một mình nhìn ra vườn rau có những chiếc lá xanh mướt bò lênh khênh dưới đất.

Cuối vườn rau một cây điệp già có tàn lá trải rộng cho bóng mát ngập đầy. Vào những ngày mưa đổ về Rốt lặng buồn dõi theo những bông hoa đỏ rơi xuống và những chiếc lá nhỏ lao đao chao xuống làm cho Rốt muốn bật khóc; chỉ có tiếng khóc mới làm cho Rốt buồn mà thôi. Nhưng tiếng khóc của Rốt sẽ làm cho những đứa trẻ chung quanh càng ghét thêm; cho nên tiếng khóc lịm theo tiếng mưa, và những giọt thắm vẫn lặng lẽ xuống má, xuống môi.

Rốt sợ tất cả những bộ mặt trong cô nhi viện này! Những ông lớn, những bà lớn đến thăm thường niềm nở, vỗ về những đứa không có màu da đen, tóc quăn quíu như Rốt. Một lần họ đi ngang Rốt chờ đợi một câu nói mà họ thường hỏi những đứa trẻ ở đây.

_ “Cháu có vui không?”

_ “Cháu học có giỏi không?”

Nhưng họ nhìn Rốt lạnh nhạt bỏ đi. Sao họ không hỏi han, vỗ về Rốt như bao đứa trẻ ở đây? Mấy cô giáo coi sóc ở đây cũng gần giống như họ. Còn

những đứa trẻ cùng lứa tuổi Rốt còn sợ hơn nữa! Giờ cơm chung, đói. Rốt quơ lua vài miếng rồi bỏ đi. Giờ ra chơi, Rốt ngồi một mình trong lớp không dám bước ra bên ngoài để tránh những câu châm chọc.

_ Ê con lọ nôi, mầy lạc từ vùng rừng rậm Phi-Châu sang đây hả?

_ Má mầy đẻ mầy ra, rồi quăng vào lò than phải hôn?

Bọn trẻ ở đây khoái cái màn chọc Rốt nhất. Chúng cười ồ lên sau mỗi câu nói. Rốt đâu có chọc gì tụi nó đâu, mà hễ thấy Rốt đứa nào cũng bu lại chọc phá. Phần đông tụi nó hoàn cảnh cũng không khác gì Rốt: Không cha, không mẹ. Đáng lý ra chúng không chọc Rốt đến muốn khóc như thế! Rốt lạc lõng, Rốt không có ai hết. Với trí ngây thơ Rốt cũng hiểu được trên cõi đời này ai cũng có cha mẹ hết, không ai tự dưng dưới đất mà chui lên được! Rốt cũng có nhưng vì hoàn cảnh nào những đấng sinh thành không nuôi Rốt, lại bỏ vào viện cô nhi này?

Buổi tối sau khi học bài và đọc kinh chung, tất cả đều được trở về phòng chơi một chút, hay nằm đọc sách trước khi lên giường ngủ. Rốt không có sách đọc, không có gì để chơi. Nó leo lên chỗ nằm của mình, cái giường sắt được chia làm bốn tầng. Rốt nằm tầng cao nhất. Bà giám thị ở đây chỉ định như thế để lũ trẻ bớt chọc phá trước khi nhắm mắt.

Phía trên mặt Rốt, ngọn đèn nê-ông phủ sáng loá, làm cho đôi mắt nó không khi nào nhắm được trước khi đèn tắt. Nhìn sang bên cạnh một con nhỏ đang nằm đọc mấy quyển truyện hình mỏng. Rốt thèm một quyển như vậy đọc để mau nhắm mắt hơn! Thấy con nhỏ còn dư một vài quyển để trên đầu nằm, Rốt đưa tay khều nhẹ:

_ Cho tao mượn một quyển đi .

Đang xem, con nhỏ quay lại thấy Rốt, nó bực mình:

_ Hồng có đâu mà cho mượn.

Rốt không dám nói gì hết lẳng lẳng nằm xuống. Một chút, Rốt nghe bên cạnh một vài tiếng xì xào gì đó, rồi một vài tiếng cười rúc rích nổi lên. Không thèm nghe những tiếng động đó, Rốt quay mặt vào vách cố dỗ giấc ngủ cho sớm.

Bỗng một vật nhỏ từ sau lưng chọi trúng ngay đầu Rốt. Một tiếng ối nhỏ. Một chút sau, một chiếc dép lại thảy tới trúng lưng, lần này Rốt quay lại

nhìn thấy chung quanh đứa nào cũng nằm im thin thít, làm như không có chuyện gì xảy ra. Đã quá quen với cảnh chọc phá như vậy, Rốt không dám hó hé gì hết, nếu nói gì tụi nó sẽ dựa theo đó mà chọc nữa. Rốt trở mình nằm lại, nhưng chỉ vài phút sau một vài vật lại được chọi tới. Như một chiếc dép, một cây bút chì cụt, một cục gôm. Rốt ngồi dậy nhìn quanh quất, nhưng đứa nào cũng nằm tỉnh bơ. Rốt nói đại:

_ Tao hông giỡn với tụi bây à nha!

Một tiếng cười nhỏ từ chiếc giường phía bên dưới:

_ Hí hí! Con nhỏ đen nói gì kìa tụi bây!

Rốt cố nói rõ hơn:

_ Tao nói tụi bây đừng giỡn nữa.

Con nhỏ Rốt mượn quyển truyện khi nãy chỗ mở qua:

_ Xịt lãng hôn! Ai thềm chơi giỡn với Ma rốc mà bảo giỡn với không giỡn. Nghe hai con nhỏ đánh đá như vậy, Rốt tức lắm. Nhưng không biết nói gì hơn nữa, nó ngã lưng xuống. Cả đám ngủ chung một phòng thấy vậy cười khúc khích với nhau ; một vài đứa thấy Rốt không nói gì, nên không có cách gì để tiếp tục chọc nữa. Nhưng chỉ được một lúc. Tất cả các gian phòng đều được tắt đèn tối thui, đã đến giờ ngủ không ai được nói chuyện hết, dù rất khẽ. Bỗng một giọng nói con gái muốn kéo dài cuộc nghịch phá nói lớn:

_ Đen thui, chả thấy con đen đâu hết !

Đang vắng lặng bỗng có tiếng người la như vậy, cả phòng cười rộ lên. Tiếng cười vang đến tai bà giám thị đang đi bên ngoài. Bà giám thị này được tiếng dữ như bà chằn, cũng được gọi là bà giáo già khó chịu. Hầu hết những người già tánh tình họ hay thay đổi luôn, vui đó, khó chịu đó. Đang đi kiểm soát bên ngoài bà lật đật bước vào phòng bật đèn sáng trưng, trên tay bà cầm cây roi mây dài gần cả thước, đôi mắt bà thả dài khắp phòng ngủ. Gian phòng im thin thít, một vài tiếng muỗi vo ve vẫn còn nghe. Một vài đứa chọc Rốt khi nãy nằm im lìm không dám trở mình làm như đang ngủ say.

Nhìn một lúc giọng bà sang sảng :

_ Đứa nào khi nãy làm cười trong này ?

Không một tiếng trả lời, căn phòng vẫn hoàn toàn im lặng. Chỉ cần vô phước đứa nào gây một tiếng động nhỏ thôi ! Cây roi mây trên tay bà sẽ bay vun vút vào người. Đám trẻ mồ côi ở đây tuy phá không ai bằng ; nhưng chúng phải sợ như rét khi đôi mắt bà nhìn phải. Nhiều lúc giờ ra chơi, chúng đang chạy phá hể thấy bà đứa nào cũng giả vờ hiền lành, không thời nhận hình phạt của bà cho. Những hình phạt của bà làm đứa nào cũng khiếp đảm : Hình phạt nhẹ nhất là nắm lỗ tai xách lên; hoặc lấy bàn tay chụm lại để lên bàn hương những cây thước kẻ vuông góc nơi tay bà giáng xuống lia lịa. Quà thưởng đó đến năm sáu ngày vẫn còn vết bầm tím. Như hôm nay nếu bà bắt được đương nhiên bị ăn đòn nhưng mai trong giờ ngủ trưa sẽ được canh thức dưới cột cờ. Hai đầu gối sẽ đặt xuống nền đá ong lờm chờm mà mưa đã làm cát trôi đi.

Nhìn bọn ngoan ngoãn ngủ yên bà tắt đèn định bước ra. Bỗng cuối phòng lợi dụng ngọn đèn vừa tắt một đứa nói lớn:

_ Con đen.

Lần này tiếng cười rộn lên như vỡ bờ, bỗng im bật khi ngọn đèn chớp sáng. Bà giám thị tức tối như dấm phải ổ kiến lửa. Bà chạy tới chạy lui giữa khoảng trống của mấy giường sắt. Nghi đứa nào, bà quất đứa đó. Có đứa đang ngủ ngon giấc bỗng bị ngọn roi của bà quất phải đau điếng giật mình dậy khóc mếu máo. Thấy bộ điệu chúng, bà biết mình lầm, lại càng tức tối hơn.

Nguyên nhân cũng tại con nhỏ đen hết. Bà xồng xộc đi lại chỗ Rốt nằm. Trên giường Rốt nín khe không dám trở mình. Nó hình dung gương mặt bà giáo già như mụ phù thủy trong truyện cổ tích thấy mà phát khiếp. Rốt nghe tiếng cây roi nhịp chỗ giường sắt của nó, giọng bà giáo rít qua khe răng:

_ Con nhỏ này, mày xuống đây?

Chưa chi mà Rốt đã điếng cả người nó ngồi dậy lắp bắp:

_ Dạ ! Con đâu có làm gì !

_ Xuống đây ! Xuống đây!

_ Nãy giờ con nằm im không hề, hông làm gì hết !

Bà nhìn Rốt trừng trừng:

_ Xuống không ? Tao lên mây chết!

Rớt hoảng hồn líu ríu leo xuống. Vừa đứng xuống đất, Rớt đã bị ngọn roi của bà giám thị quất tới tấp. Cơ tức bực của bà được đổ vào đầu ngọn roi, những ngọn roi không chùng tay xuống mình con mọi đen. Rớt đau lắm! Hai hàm răng của Rớt cắn vào nhau khít rịt. Tiếng khóc không dám bật ra khỏi cuống họng nghẹn cứng. Vừa đánh Rớt bà vừa nói:

_ Mây không đen thì làm gì tụi nó phá?

Thấy Rớt không khóc ra tiếng bà dừng tay lại. Trên khuôn mặt đen đúa đó, hai hàng nước mắt đổ xuống sóng sánh, những giọt nước mắt mặn như muối. Bà kêu Rớt trở về chỗ nằm; đứng lại một lúc bà bước ra cửa phòng tắt đèn. Tiếng chân của bà khuất ngoài hành lang xa.

Trong phòng lúc này mới hoàn toàn im lặng. Không một đứa nào chọc phá nữa có lẽ tụi nó tụi nó đang hồi hận, vì làm cho Rớt bị một trận đòn oan đau đớn.

Rớt nhìn vào bức vách đen sừng sững, đen như màu da trên người nó. Tiếng nói

của bà giám thị như lớn vồn đầu đó:

_ “Mây không đen thì làm gì tụi nó phá ?”

Mình có cái tội đó sao? Mai mốt Rớt có thể trắng được không? Nếu không chắc suốt đời này Rớt phải mang cái tội này sao? Ở đây Rớt thấy cũng có nhiều đứa tóc vàng mắt xanh. Sao chúng không ai ghét bỏ hết vậy? Mà tất cả mọi sự ghét bỏ đều đổ dồn vào mình Rớt!

Một lần Rớt đứng nhìn mấy cô giáo đùa giỡn với chúng, Rớt thèm thường. Nếu như mình được những lời dịu ngọt như chúng, chắc Rớt vui sướng lắm!!! Nhưng không bao giờ, đó chỉ là tưởng tượng nho nhỏ để an ủi số phận hẩm hiu của nó.

Trong giấc ngủ, Rớt thường mơ ước một bà tiên, bà tiên có đôi cánh trong suốt, bà tiên cầm cầm đôi đũa thần gắn ngọc lánh lánh trong những chuyện cổ tích “Nàng công chúa da lừa”. Bà tiên sao mà hiền ghê thường hay giúp

đỡ những kẻ khốn cùng. Nếu như bà giúp được Rốt bớt khổ, nếu như bà đưa Rốt đến một nơi nào đó không có ganh tị chọc phá như ở đây, Rốt sẽ sung sướng biết là ngân nào. Những ý nghĩ vẫn vợ làm đôi mắt Rốt mau nhắm, và nó ngủ quên tự bao giờ.

Ngọc Phương
Bên vỉa hè
Tủ sách Tuổi Hoa
Chương 2

Buổi sáng sau khi ăn điểm tâm một khúc bánh mì bằng ba ngón tay, một trái chuối nhỏ, là giờ vệ sinh chung. Những buổi sáng vui nhất của Rớt là vào giờ này. Tất cả những đứa trẻ đều đi rải rác quanh cô nhi để quét dọn hoặc lượm giấy và những lá cao su. Đứa nào lượm nhiều thường được thưởng thêm một trái chuối vào giờ ăn trưa, hay được mấy cô phụ trách cho tiền. Nếu như không lấy những thứ này thì được ghi danh vào sổ điểm tốt. Rớt không khi nào được thưởng, vì những đứa trẻ ở đây đã dành hết rác, đuổi Rớt đến một chỗ nào chỉ toàn là cỏ xanh.

Rớt thành thơi nhưng không lấy thế làm buồn. Rớt thông thả đi ra sau dãy nhà cơm, nơi đây chỉ toàn là cỏ xanh. Nó khoái bứt những cọng cỏ ướn sương, những giọt sương mai chưa tan đọng ngời lóng lánh. Bàn tay của Rớt để vào lành lạnh như những làn nước mắt của Rớt thầm rơi khi bước ra đứng một mình ở đây.

Thoáng thấy hai cô giáo đang đi lại phía mình, hai cô giáo này có bốn phận đi rảo chung quanh để xem chừng mấy đứa trẻ lượm rác trước giờ dạy học. Cô đi bên phải đã có dạy Rớt một vài lần, cô tên Thoa. Còn một cô nữa hình như mới đến đây dạy lần đầu nên Rớt thấy lạ. Rớt giả bộ cúi xuống làm như đang say sưa nhổ cỏ không để ý gì đến hai người. Rớt nghe loáng thoáng hình như cô Thoa đang nói về mình với cô mới đến:

_ Ở đây có con nhỏ đó tội nghiệp lắm, bị tụi bạn nó chọc phá hoài.

_ Nó con lai?

_ Chắc Mỹ đen.

_ Nghe bà hội trưởng có nói lưu ý con nhỏ dùm đừng để nó bị bạn bè ăn hiếp quá.

Cô giáo mới đến nhìn Rớt một chút, nói với cô Thoa:

_ Nó không còn ai thân thích hết hả?

_ Nghe bà hội trưởng nói hình như con nhỏ còn má.

Nghe hai cô giáo nói vậy, Rớt khựng đi một chút, tay nó đang cầm những cọng cỏ ướn sương run run rơi nhẹ xuống. Không làm sao nói hết được sự sung sướng đang tràn ngập trong tâm hồn nhỏ của nó, và trái tim thật nhỏ đập dìu dàng bởi tiếng Rớt còn má. Rớt muốn nhảy lên, muốn hò hét, muốn cười cho thoải thích hay làm bất cứ một cử động gì đó để biểu lộ sự vui mừng đang tràn ngập vỡ bờ. Một ý nghĩ chạy lên trong đầu Rớt. Đến bên cô giáo lay lục để nhờ hai cô chỉ dùm Rớt chỗ mẹ ở. Khi đó Rớt sẽ rời bỏ đây đi tìm má bất cứ chỗ nào, chốn nào. Miễn sao Rớt được gần má, được thương yêu chịu chuộng.

Nhiều đêm Rớt vẽ trong đầu những hình ảnh thật đẹp đẽ về má. Khuôn mặt của má hiền dịu, má giống như cô Thoa, có tiếng nói trong ngọt dễ dàng, má có bàn tay trắng muốt như mấy cô giáo diu dàng với phấn trắng bảng đen. Má có nụ cười vừa đủ nói hết thương yêu. Nếu như Rớt gặp được má. Rớt sẽ sà vào lòng khóc thật nhiều để trút đi tất cả những cay đắng ở đây. Bao lần Rớt đã nghĩ những câu hỏi, những câu nói, nếu như gặp được má Rớt sẽ hỏi ngay.

_ Sao má bỏ con hờ má?

Và Rớt sẽ nói tiếp:

_ Má biết con ở đây khổ lắm không? Từ ngày có trí khôn đến giờ con chưa một lần được nghe tiếng ai dịu dàng như mây và ngọt như mật ong. Má nói cho con nghe đi má. Trong cô nhi viện này con chưa một lần nghe được tiếng nói thương yêu, chỉ toàn là những cay đắng, toàn là những hình phạt phủ xuống vì thân hình xấu xí của con.

Má sẽ nói với Rớt, tiếng thật nhỏ:

_ Không ngờ con gái má lại khổ như vậy!

Hình như sau câu nói những giọt nước mắt của má xuống trên tóc Rớt. Rớt nói cho đỡ nhớ thương:

_ Không ai nói ngọt như má, không ai ôm con vào lòng, không ai hôn lên trán con. Má đã cho con tất cả những thứ đó, làm con quên hết những ngày trong này buồn tủi.

Rớt lan man nghĩ như thế, bỗng câu nói của cô Thoa làm chùng ý nghĩ của

nó lại.

_ Má nó bán bar, lấy thằng Mỹ đen nào đó để kiếm nhiều tiền. Khi đẻ nó ra giống thằng cha nó đen đúa xấu xí. Xấu hổ với hàng xóm chung quanh, nên đem cho vào đây, rồi vắng biệt luôn không thấy đến nữa !

Không muốn nghe gì nữa hết, Rốt thần thờ đứng lên. Má bỏ Rốt vào đây vì thân hình xấu xí... Tất cả mọi người đã xa lánh nó vì lý do đó. Má Rốt cũng như thế sao?... Bước trở về phòng không muốn vãng. Giờ này, không còn một đứa nào trong phòng hết, những chiếc giường sắt nằm buồn lặng lẽ với chăn mùng được xấp gọn gàng. Leo lên giường Rốt nằm lăn ra như có điều gì làm Rốt ngồi dậy không muốn nổi nữa, nó thiếp đi.

Buổi trưa, mấy con nhỏ ở chung với Rốt kéo về phòng. Thấy Rốt nằm trên giường mặt mày xanh lét, mồ hôi vã ra như tắm, tưởng Rốt bị trúng gió, chúng hoảng hốt chạy lên báo cáo bà giám thị. Bà giám thị xông xộc đi xuống, bà nhìn Rốt thật kỹ, bà nghĩ con nhỏ dám giả bộ bệnh để khỏi quỳ gối ở cột cờ. Đưa tay bà nắm đầu Rốt hét vào mặt:

_ Ranh con, mày dám qua mặt tao hả?

Rốt giật mình dậy, thấy bà giám thị như thấy mù phù thủy và nhớ đến những ngọn roi khi hôm, Rốt tỉnh hẳn người. Thuận tay bà ký vào đầu Rốt một cái “cốp”, gằn giọng:

_ Đi ra ngoài kia quỳ gối đến hai giờ mới được vô.

Rốt ríu ríu bước đi cho đỡ bị đòn, ra giữa sân cô nhi viện. Nắng buổi trưa đi xuống từng mảng xanh đỏ trước mặt, chói chang nóng rát. Chỗ cột cờ trống trải không một bóng cây. Bà giám thị đi theo Rốt đến cột cờ bắt Rốt quỳ xuống. Những cục đá ong quái ác chia ra những cạnh lởm chởm làm Rốt đau điếng, làm Rốt tê rần hai đầu gối. Nắng vẫn đổ xuống sức nóng trên người Rốt, mồ hôi nhỏ giọt hai bên thái dương, mồ hôi làm ướt tèm lem áo đang mặc.

Ở xa mấy con nhỏ đứng nhìn Rốt, chúng thấy Rốt như một tượng nhỏ bằng đồng đen. Không đến mười phút, người Rốt run run, Rốt thấy cảnh vật trước mắt như đảo ngược, chúng quây quần, nhảy múa quanh Rốt. Bỗng chúng sa sầm lại tối đen. Rốt ngã quập người xuống cột cờ như một vật vô tri, như một cục đá được thả xuống sông chìm lìm không biết gì.

Đứng trong khoảng mát, bà giám thị nhìn thấy Rớt té xỉu. Bà hét mấy đứa đang đứng gần đó chạy ra khiêng Rớt vô, đem vào phòng lấy nước và vào mặt cho tỉnh dậy. Không biết nghĩ sao, bà giám thị căn dặn những đứa khiêng Rớt vô phòng không được nói gì hết, coi như không có chuyện gì xảy ra, sợ đến tai bà hội trưởng ở đây chẳng ? !

Những ngày sau Rớt bệnh thật sự, người nó nóng hâm hấp vì trúng nắng. Rớt được bà giám thị cho phép nghỉ tại phòng, không đến lớp học cũng như không làm cỏ những giờ vệ sinh chung. Mỗi ngày bà đến phát cho Rớt vài viên thuốc cảm, nhưng những viên thuốc không làm giảm cơn đau của Rớt một chút xíu nào hết. Rớt cần tình thương hơn là những viên thuốc.

Mấy tụi nhỏ hằng ngày chọc Rớt để làm vui, mấy hôm nay thấy Rớt như vậy, không một đứa nào hó hé nữa. Tuổi nhỏ dễ vị tha và mau xúc động. Một vài đứa còn dành phần ăn sáng hoặc cơm trưa đem đến tận phòng cho Rớt. Chỉ có những lúc như vậy, tụi nó mới tử tế, tụi nó mới nở nụ cười hỏi han. Rớt không muốn lành bệnh một chút xíu nào hết.

Mai một lành bệnh tụi nó có chọc phá nữa không ? ! Làm sao mà không được !

Rớt không thể chịu đựng hơn được nữa. Rớt phải rời khỏi chỗ này đi đến bất cứ đâu, miễn làm sao không nghe những câu nhạo báng, nét mặt khinh khi. Còn má của Rớt nữa ! Rớt phải tìm gặp má, nói cho má nghe những tủi buồn mà Rớt phải chịu.

Ý định rời khỏi cô nhi này ngày nào cũng lẩn quẩn bên Rớt. Từ trước đến giờ nó ít khi có dịp đi ra bên ngoài lắm, nên không hiểu rành mạch những đường xá bên ngoài ra sao ? Ra ngoài rồi sẽ ở đâu ? Làm gì ăn ? Liệu đi xin người ta có cho không ? Ý nghĩ này thường làm Rớt chùng lại.

Một tiếng động ngoài cửa phòng, Rớt đưa mắt nhìn ra. Con nhỏ Mi đang nhẹ bước tới, trên tay nó cầm gói giấy nhỏ. Giờ này đứa nào cũng vào lớp ngồi học hết, chỉ mỗi mình con nhỏ Mi là rảnh thôi. Nó có bốn phạn đi chợ chung với mấy chị nhà bếp. Họ mua gì, Mi phải xách đem ra xe. Buổi sáng nó được nghỉ và học thế lại buổi chiều. Ở đây chỉ có mỗi Mi là không chọc Rớt. Con nhỏ hiền và dễ thương như mấy cái hoa mười giờ tím ngắt nằm trong những chậu sành để ở phòng bà hội trưởng. Đến chỗ Rớt, Mi ngồi

xuống bên cạnh :

_ Mày hết đau chưa Rốt ?

_ Gần hết rồi !

Mi đưa gói giấy ra trước mặt Rốt :

_ Hồi sáng đi chợ với mấy chị bếp, tao lén mua để dành cho mày mấy trái “xí muội”.

Nhìn gương mặt lo lắng của Mi, Rốt muốn khóc ! Cái gì cũng có thể làm cho Rốt khóc được. Con Mi biết Rốt thích mấy trái mần mận chua chua này, nên lén mua cho nó. Rốt cảm động :

_ Cảm ơn mày.

_ Ăn đi Rốt, tao nghe mấy chị bếp nói, đau ăn trái này vô sạch miệng lắm !

_ Thôi tao với mày ăn chung đi !

Rốt mở ra chia chung hai đĩa ăn. Trái “ xí muội ” làm cho miệng Rốt đỡ đắng. Nó ngồi dựa lưng vào thành giường. Mi thấy vậy nói :

_ Mày nằm yên cho khoẻ, ngồi dậy làm chi.

_ Tao thấy đỡ ghê !

Mi buồn buồn :

_ Tao ghét bà giám thị phạt mày quá ! Không hiểu sao bà ghét mày quá vậy nhỉ?

Rốt cười méo xệch:

_ Tại da tao đen thui như cục than mày không thấy sao ?

Mi an ủi Rốt:

_ Không phải như vậy đâu !

_ Chứ tại lý do gì hở Mi ? Mày thấy tao đâu có phá phách, không biết vâng lời đâu ?...

_ Thôi đừng nghĩ đến chuyện đó nữa mày.

Hai đứa ngồi im một lúc. Rốt bỗng nghĩ Mi thường ra chợ, chắc phải biết nhiều cái bên ngoài hay lắm. Rốt muốn hỏi cho biết đôi chút:

_ Ở ngoài chợ chắc vui lắm hả?

Mi hí hửng:

_ Khi nào lành bệnh mày lên xin bà hội trưởng cho đi chợ chung với tao cho vui. Ở ngoài đó vui lắm, người ta lui tới nườm nượp. Người buôn cái

này, kẻ bán cái khác, vui không chê được.

Rớt âm ừ:

_ Để tao thử xin coi có được không.

_ Mày lui cui ở nhà bếp, thường đi ra ngoài chắc tụi nó sẽ ít chọc phá, chứ như vậy hoài làm sao mày chịu cho thấu.

_ Nè Mi.

_ Gì hả Rớt?

_ Phải chi mình có ba má ở bên ngoài sướng hén mậy?

Câu hỏi của Rớt vô tình làm hai đứa rơi vào khoảng buồn mênh mông. Phải chi hai đứa còn ba má, còn những người thân yêu, giờ này đâu có buồn bã như thế này. Trí nhớ con nhỏ Mi quay ngược về những hình ảnh đẹp như mây trời tháng bảy, đẹp vào những ngày lên năm, lên sáu. Đêm đó gia đình Mi đang ngon giấc, bỗng những tiếng đan đưa về dồn dã, cả nhà kinh hoàng, cả nhà dẫy chết trong lửa đạn. Mi nhớ rõ lắm, cả nhà đều chết không toàn vẹn. Đứa em Mi, con Búp dễ thương, con Búp hay khóc rề rề tối ngày, thế mà bị cháy nám như con heo quay chưa trét phẩm. Đến bây giờ Mi cũng không hiểu tại sao mình nó sống sót và người ta đem Mi vào đây. Đôi lúc Mi nhớ gia đình, nhớ em Mi cứ khóc hoài. Ngày trước Mi được đến trường học với chiếc áo đầm trắng mỗi sáng mỗi chiều. Mi đùa giỡn tự do với chúng bạn. Con Rớt nói làm cho Mi nhớ quá, làm cho nước mắt của Mi đầm đề, làm cho bờ môi hồng nhỏ méo xệch.

Nhìn Mi, Rớt trầm trầm:

_ Sao mày khóc hử Mi ?

_ Nhớ ba má và em tao !

Rớt bùi ngùi:

_ Mày còn có người để nhớ, tao đây không có ai hết.

Đứng lên, Mi nói muốn không ra tiếng :

_ Thôi mày nằm nghỉ đi ! Tao còn phải xuống bếp làm đồ ăn nữa. Trưa nay tao lên để dành cho mày một vài thứ ăn ngon.

Rớt nhìn theo cái bóng nhỏ thó của Mi ở cửa. Nó lăn mình nằm úp mặt xuống gối.

Con nhỏ Mi buồn ghê ! Hoàn cảnh nó đau đớn, nên trên khuôn mặt hồng sáng của con nhỏ lúc nào cũng thấy buồn, trên bờ môi đỏ nụ cười gần như mất hẳn, nhường lại những tiếng nấc tủi sầu. Hai đứa gần giống nhau về nỗi buồn, nên dễ thương nhau, dễ nhìn thấy khổ đau đứa khác nhận chịu. Rớt thấy hai giọt nước mắt ướt nhoè nền gối màu trắng bệch.

Ngọc Phương
Bên vỉa hè
Tủ sách Tuổi Hoa
Chương 3

Dưới hàng hoa giấy của hàng rào kẽm gai, những chiếc bông giấy đỏ thắm len lỏi với những cọng lá xanh trông thấy buồn hiu. Một vài khoảng trống nho nhỏ vừa đủ để nhìn ra con đường bên ngoài. Đường trống trơn, lâu lâu một vài chuyến xe đi qua thật lẹ. Rốt và Mi ngồi dưới một bệ xi măng cạnh hàng rào. Đôi mắt của Rốt nhìn ra bên ngoài sáng rỡ. Đời sống bên ngoài, Rốt nghĩ như mấy con chim se sẻ đứng trên nóc nhà cao, đôi cánh lúc nào cũng có thể đặt tới một chỗ mà nó muốn đến, chỉ cần vỗ đôi cánh.

Rốt quay sang Mi:

_ Mi à ! Tao định trốn ra ngoài.

Câu nói của Rốt làm nhỏ Mi giật mình. Nó không tin là Rốt nói thật, nhưng gương mặt và đôi mắt nhìn ra đường mang đầy nỗi khát khao. Một thoáng ý nghĩ đến với Mi : Ra ngoài con Rốt sẽ đi về đâu ? Rốt sẽ làm gì để sống, trong khi nó không có một khả năng nhỏ khả dĩ để kiếm việc làm. Ở mướn cho người ta một hai ngày chưa chắc đã tìm ra. Mi tưởng tượng những nỗi khổ con Rốt sắp phải nhận chịu. Mi e dè :

_ Mày nói thiệt hả ?

_ Thiệt !

Nhìn bàn tay nhỏ nhắn của Rốt vuốt ve những gai nhọn trên cành hoa giấy, mắt Rốt không rời khoảng đường trước mặt, Mi buông lời.

_ Đừng nghĩ bậy nữa mày ạ !

Rốt nhìn xuống bãi cỏ :

_ Tao muốn trốn ra gần cả tháng nay, nhưng không có dịp.

_ Ra ngoài đó làm gì để sống ?

_ Biết vậy...nhưng hiếm có người chết vì đói lắm.

Giọng Mi buồn bã lạ:

_ Nhưng mày sẽ khổ lắm Rốt ơi !!!..

Rốt cũng nghĩ như Mi, nhưng nơi đây không phải chỗ dành cho Rốt ở. Biết

rằng chỗ nào cũng khô, nhưng biết đâu bên ngoài còn có những dịp để an ủi. Còn ở đây mỗi mình Mi thôi ! Rớt hoàn toàn bị bỏ rơi. Mới hôm qua mấy con nhỏ ở đây lại chọc Rớt, và bà giám thị hình như chỉ đợi dịp là tổng những ngọn roi xuống lưng Rớt, những ngọn roi oan nghiệt không thương xót.

Rớt buồn buồn :

_ Hôm qua bà giám thị mới quánh tao.

_ Vì vậy mày muốn trốn ra ngoài ?

_ Muốn ra ngoài từ lâu rồi, nhưng ở đây hôm nay thời tao thấy hết chịu nổi rồi!

Giọng Mi giận dữ:

_ Sao mấy bà già hồng chết phứt đi cho rồi, sao mà sống dai quá vậy hồng biết,cứ nghĩ ra thật nhiều hình phạt hay ho để phạt mình hoài.

Dù đang buồn , nhưng nghe Mi nói Rớt tức cười quá.

_ Mấy bà già khú để sống dai lắm mày à.

_ Những người như vậy phải chết ngắt củ tỏi cho rồi.

Rớt cười cười:

_ Thôi Mi ơi, đừng nghĩ như vậy nữa.

Mi vẫn còn hậm hực:

_ Lần sau, nếu bà đánh oan mày nữa, tao sẽ lên thẳng bà hội trưởng nói hết những oan ức của mày, dù bà giám thị có quánh tao đau mấy nữa tao cũng phải nói, không thể để như vậy hoài được.

_Đừng vì tao mà mày bị đòn Mi ơi !

_ Tao nói là nói dùm chung hết không phải riêng gì mày.

_ Một tháng bà hội trưởng mới đến một lần, làm sao bà hiểu được điều oan ức mà mày muốn nói?

_ Nhất định là tao phải nói bà không hiểu thời thôi.

Hai đứa không nói nữa lẳng lặng đứng lên đi lần về những dãy lớp học. Rớt ngoái lại nhìn khu vườn rau lang vắng lặng, những cọng xanh mướt nằm im trên bãi cỏ. Giáp đó là một hàng rào thấp. Rớt nhìn kỹ chỗ này. Rớt sẽ leo qua trốn đi, chỉ một bước thôi, Rớt hoàn toàn ra tới bên ngoài. Ngày mai sáng sớm chắc không đứa nào để ý. Rớt bùi ngùi nói:

_ Mi à !

_ Gì hả Rốt ?

_ Ngày mai nếu không có tao ở đây, mày đừng nói là tao trốn nghe. Người ta sẽ đuổi theo bắt lại, tao sẽ không chịu nổi cây roi của bà giám thị đâu.

_ Sao mày cứ nghĩ cách trốn đây ra ngoài hoài. Tao sẽ xin cho mày xuống bếp đi chợ với tao, mày sẽ không bị tui nó chọc phá nữa đâu ?

Rốt không nói gì hết chỉ ừ ừ cho Mi yên tâm. Bỏ đi thẳng vào lớp học, nó nghe một vài tiếng cười rúc rích của một vài đứa khi nhìn thấy nó đi ngang qua...

Như đã nghĩ trước sáng hôm sau khi tiếng chuông báo thức, lũ trẻ cùng loạt thức dậy kéo nhau đi rửa mặt xúc miệng. Rốt lặng lẽ đi ra phía sau khu vườn rau lang. Nhìn quanh quất không thấy một đứa nào xơ rớ hết, Rốt bước lên bậc thành nhỏ phía dưới, hai tay bám chặt vào thành sắt hàng rào kẽm gai, nường người đặt chân trên những sợi kẽm gai, hai bàn chân Rốt đau nhói. Hai chân vừa đặt ra khỏi thành rào ngoài, Rốt buông hai tay cho mình nó rơi xuống bãi cỏ vệ đường. Người Rốt hơi ê ẩm một chút. Đứng lên nhìn vào phía bên trong thật nhanh. Rốt xoay lưng cầm đầu chạy...

Bảy giờ sáng chào cờ điểm danh. Không thấy Rốt, bà giám thị tưởng con nhỏ còn đang ngủ nướng ở phòng. Tức mình bà xách cây roi đi xông xộc vào. Nhưng phòng ngủ giường chiếu gọn gàng không một đứa nào hết. Đi ra sân cờ, miệng bà oai oái:

_ Con Rốt đâu ? Con Rốt đâu ??? Đứa nào thấy nó ?

Mấy đứa nhỏ đứng trong hàng ngay ngắn, không dám hé một tiếng nào hết. Vì có đứa nào biết Rốt ở đâu mà chỉ bà giám thị. Thấy bộ điệu bà giám thị, linh tính cho chúng biết chắc đang có chuyện gì xảy ra.

Độc nhất chỉ có mỗi mình Mi biết Rốt đã trốn ra khỏi cô nhi viện rồi. Mi đứng hàng cuối, đôi mắt nó buồn rười rượi nhìn lên bầu trời xanh, trên dãy nhà một vài con chim sẻ bay lên trên nhánh cây xanh nhảy nhót vui. Cô nhi viện này không bao giờ có mặt Rốt nữa để cho bọn trẻ vui chơi chọc phá. Bà giám thị sẽ không còn con mồi để trút những ngọn roi tức bực xuống mình nó. Mi nhìn xuống hai bàn chân mình, chụm lại với nhau thẳng đứng. Giờ này chắc con Rốt đã đi xa đây rồi. Con Rốt đi qua những con đường

nào ? Nó đang làm gì ? Trưa nay con nhỏ sẽ ăn đâu ? Tối nay nơi nào để mầy đặt lưng xuống nhắm mắt ngủ ?! Trong giấc ngủ, mầy có mơ đến những bà tiên hiền dịu không ? Bao câu hỏi quay trong đầu Mi như chong chóng ! Mi thương con nhỏ bạn xấu xí của mình vô ngần. Mi sợ ra bên ngoài sung sướng không nói gì, nhưng khổ, Rốt có trở về đây lại không ? Chắc không bao giờ Rốt trở lại, nó sẽ xa Mi vĩnh viễn. Mi rơm rớm nước mắt.

Bà giám thị đi dọc trước cột cờ. Bà hỏi không một đứa nào biết để trả lời hết, bà đổ tức :

_ Không đứa nào thấy nó trốn chỗ nào hết phải không ? Đui và điếc hết rồi hả ?

Bước đến một con nhỏ sắp hàng đầu, bà đưa cây roi lên :

_ Mầy có thấy nó không ?

_ Thưa không ?

Ngọn roi trên tay bà quất xuống thiệt mạnh, con nhỏ mếu máo khóc :

_ Thiệt con không thấy nó đâu hết.

Bà xỉ vào trán nó, đưa mắt nhìn đăm đăm mấy đứa khác; đứa nào cũng khiếp sợ cúi mặt nhìn xuống đất, không dám ngược lên sợ bà kêu hỏi bất tử biết đâu mà rờ, lại bị đòn oan nữa. Bà đi dọc theo hàng, đôi mắt như mắt cú mèo, đứa nào thấy cũng phát khiếp. Bà đưa tay chụp một con nhỏ đứng cạnh đó. Bà chưa hỏi gì hết, con nhỏ đã sợ quỳnh quáng, nhìn Mi đang đứng bên cạnh.

_ Hôm qua con thấy con Rốt và con Mi đứng nói chuyện sau vườn rau lang.

Bước đến Mi, nhìn một lượt khắp người con nhỏ, giọng bà đay nghiến:

_ Mầy biết nó ở đâu?

Mi run lên như thằn lằn cụt đuôi:

_ Dạ con không biết !

_ Vậy chứ hôm qua mầy nói với nó những gì ?

_ ... !!!

Thấy Mi ngập ngừng, bà biết đã trúng tây, giáng cây roi lên:

_ Nói mau !

_ Con nói xin bà hội trưởng cho nó xuống bếp đi chợ. Chứ ở trên này học và làm những việc vặt nó cứ bị tụi ở đây chọc phá và đánh đập hoài nên chịu không nổi.

Mi vừa nói xong, ngọn roi trên tay bà giám thị quất xuống túi bụi trên người Mi. Con nhỏ thấy hình như không còn đau nữa. Nó sung sướng một đôi chút, vì đã nói ra những điều ấm ức của Rốt trước mặt bà giám thị. Mi biết giờ phút này Rốt đã đi xa đây rồi, Mi nói cũng vô ích, mà nói ra thì cũng đã bị đòn rồi.

Như đã mồi tay, bà giám thị dừng lại trợn mắt:

_ Mày phải kiểm ra nó, nghe rõ chưa con nhỏ kia.

_ Dạ nghe rõ !

Nói như thế, nhưng Mi biết đâu mà tìm. Trận đòn vừa rồi làm Mi đau điếng, nhưng Mi bằng lòng, một phần nào khổ sở của Rốt, Mi chia chung. Bà giám thị đi lên phía trên đầu hàng, bà nói gì đó Mi không nghe hết. Con nhỏ đang nghĩ đến Rốt. Đôi mắt thả lên trời cao vờn vờn cầu xin ơn trên phù hộ cho con Rốt bớt khổ.

Cũng từ hôm đó, hành động đối xử với những đứa trẻ mồ côi không đẹp của bà giám thị thấu đến bà hội trưởng. Bà giám thị bị đổi làm công việc khác, cái công việc hết sức khiêm nhường, ngồi cộng sổ sách trong Viện cô nhi. Bà giám thị khác được thế. Bà cũng nghiêm khắc nhưng không vì thế mà độc ác, Mi nhận xét như thế, và nó nhớ Rốt, con bạn nhỏ xấu xí của nó giờ này không biết sống chết ở nơi nào.

Ngọc Phương

Bên vỉa hè

Chương 4

Rời khỏi cô nhi viện, Rốt cầm túi chạy hết con đường này sang con đường khác. Rốt sợ có ai hay được đuổi theo bắt lại. Đôi mắt bà giám thị như đuổi theo sau lưng Rốt; mừng tượng như thế, con nhỏ càng chạy nhanh hơn bao giờ hết. Chạy cho đến trưa, Rốt tin chắc không ai có thể đuổi theo mình được nữa. Rốt dừng lại trên đường thờ dốc, trong khi bụng lại đói cồn cào. Những con kiến bò loang trong bao tử khuấy phá Rốt chịu không nổi, phải chậm bước trên vỉa hè, nhìn xe cộ và người đi lại nườm nượp, hình như không một phút nào thừa người. Những con đường phẳng phiu, những gian hàng sang trọng. Nãy giờ mãi chạy Rốt không để ý, bây giờ cái gì cũng lạ cũng đẹp. Nhưng sao Rốt trơ trọi lạ !

Trong cô nhi viện còn có những bộ mặt quen thuộc; còn con nhỏ Mi thông cảm nỗi khổ của Rốt khi mấy con nhỏ bạn ghẹo phá, khi chịu những trận đòn phủ đầu của bà giám thị. Ngoài này không ai hết ! Ai ai cũng hững hờ đi qua, họ không thèm để ý đến đầu tóc quần áo, làn da đen thâm trên mặt, trên tay Rốt. Trong cô nhi viện, nếu như mấy con nhỏ bạn đừng để ý như vậy, có lẽ Rốt sẽ đỡ khổ và giờ này, Rốt đâu lủi thủi như thế này.

Buổi trưa nắng vàng hoe đổ xuống thân hình Rốt, những giọt mồ hôi đổ xuống hai bên thái dương lấm tấm. Buổi trưa những cửa hiệu hai bên đường khép chặt cửa, những cánh cửa sắt nặng nề buông xuống kín mít. Rốt tìm một chỗ mát ngồi nghỉ chân dưới một cửa hiệu tạp hoá. Dựa lưng vào cánh cửa sắt mát rượi, Rốt muốn ngủ một giấc cho đến chiều !

Trước mặt Rốt có vài ba chiếc xe nước đá đậu xanh, đậu đỏ. Cạnh đó một hai người đàn bà bán hàng rong, trên đôi thúng họ chưng một cái thùng kiếng nhỏ, đựng phía trong những miếng đu đủ xẻ đẹp mắt. Một cục nước đá to phía dưới nhỏ xuống những giọt nước mát rượi, Rốt nghe miệng khô rang và đắng. Nhìn những giọt nước đá, con nhỏ càng thấy miệng khô thêm. Nếu Rốt được uống một ly nước, hoặc được ăn một miếng đu đủ lạnh, thì không gì hơn nữa.

Người đàn bà ngồi bán hàng rong phe phẩy ngọn lá chuối đuổi một vài chú ruồi đang bám vào tủ kính. Có lẽ từ sáng tới giờ không bán được bao nhiêu, chị ngồi thờ ra... Thấy Rốt đang ngồi mở đôi mắt thao láo về chỗ mình ngồi, bực mình chị nói bóng gió :

_ Từ sáng đến giờ xui xẻo hết sức, còn bị quỷ ám bên mình nữa.

Nghe chị hàng rong xỏ xiên ám chỉ mình, Rốt không dám đưa đôi mắt thêm khát trên mấy miếng đu đủ nữa. Rốt cúi xuống nghe hạch nước miếng đau nhói và bụng cồn cào khôn tả. Bây giờ Rốt không biết phải đi về đâu.

Trở lại cô nhi viện ư ? Mấy con nhỏ cùng trạc tuổi đang chờ đợi để trêu ghẹo. Bà giám thị cũng thế, chờ nó về là vung cây roi mây tới tấp xuống người. Như thế bà đã tha đâu, còn bắt Rốt quỳ dưới cột cờ trưa nắng, trên những cạnh đá ong lờm chờm. Chỉ nghĩ đến gương mặt phù thủy của bà thôi, cũng đủ làm cho Rốt khiếp đảm, đừng nói chi đến những hình phạt bà cho là hay ho nhất để giáo dục những đứa cứng đầu.

Ngả mình xuống thêm đá mài lạnh lạnh, giấc ngủ đến thật mau với nó. Tất cả những hình ảnh đẹp, những hình ảnh đau khổ không còn lảng vảng trong trí nó nữa.

Buổi chiều anh chà mở cửa hàng trễ, thấy Rốt nằm chèo queo trước bậc thềm, anh chà đưa chân đá vào tay Rốt :

_ Dậy nhỏ ! Đi chỗ khác mà ngủ để người ta làm ăn chứ.

Thấy con nhỏ vẫn mê ngủ, anh đá thêm một cái nữa:

_ Mới mở cửa đã có người nằm vạ rồi !

Rốt giật mình dậy đưa tay dụi mắt. Một anh chàng to lớn đang hùng hổ trước mặt. Hoảng hốt Rốt đứng lên bỏ đi. Con đường trước mặt Rốt chặn ngang bởi một vách thành cũ kỹ, chỗ nám rêu đen, chỗ lốm đốm trắng bởi những mảnh vôi tróc rớt xuống. Sát vách thành chìa ra một vỉa hè hẹp, có những ụ rác nho nhỏ. Rải rác sát vách thành có những mái lều thật thấp, nó được che lên bởi những miếng carton quảng ở mấy đồng rác. Miếng này, miếng kia che không đều nhau, gần giống như cái ổ chuột. Một vài người thân hình gầy đét như con mằm khô, quần áo bẩn thỉu, ngồi chò hỏ nhìn ra đường.

Bên kia đường là bến xe lam. Những chuyến xe lui tới và người đi lại

nướm nướp. Rớt ngật ngừng đứng nhìn. Hai cặp giò con nhỏ lười biếng không muốn nhấc lên nổi. Vả lại cơn đói kéo đến hành hạ, mồ hôi trên trán đọng lại thành giọt rơi xuống mặt, như Rớt đang khóc. Gắng gượng, Rớt bước sang đường ngòi bệt xuống vỉa hè cạnh chỗ mấy người dơ dáy, ốm nhom như nấm khô. Họ đưa những bàn tay khẳng khiu, bàn tay ghẻ lở ra trước mặt những người đi lại. Miệng thời nhai ạo ạo những mẩu bánh mì khô cứng. Nhìn họ ăn ngon lành bụng nó lại càng quặn thắt, và nước miếng chảy ra đau nhói. Có lẽ họ sẽ cho Rớt một mẩu bánh mì nhỏ, nếu Rớt mở miệng xin.

_ Con nhỏ xấu xí ơi ! Mi ở đâu đến vậy ?

Một giọng nói khàn khàn phía sau lưng, Rớt quay lại. Một lão già ốm teo, thân hình gồ ghề những xương, mắt ông đui hết một con bên trái, còn một con lờ đờ nhìn Rớt. Lão như một thầy ma sống làm cho Rớt sợ sệt. Ông đui nhìn Rớt cười héo như lá chuối khô. Ông tiếp:

_ Đi cả ngày không được một bữa nào hết phải không?

Lão già đui tưởng Rớt cũng đi ăn xin như mấy đứa nhỏ khác thường xuyên lang vãng quanh đây. Rớt không nói là mình vừa trốn cô nhi viện ra, Rớt nói nhỏ:

_ Tui đói lắm !

Lão già ngả lưng ra vách tường phía sau, một mắt thả ra đường:

_ Khà ! khà ! Thời buổi này thiên hạ giàu có lắm ! Như mày thấy đó, dư tiền dư của nhớn nhơ. Nhưng họ rất nghèo. Khà... khà... Nghèo tình thương. Lòng bác ái của họ không bằng nửa con kiến hôi ! Khà ! Khà !...

_...!!

_ Nhỏ ơi, chứ bộ mày đói lắm hả ?

Rớt lặp lại:

_ Tui đói lắm !

Lão đui móc ra trong túi xách nhỏ cạnh bên lão hai miếng bánh mì khô, không hiểu ai đã cắt từng khoanh mỏng, quăng tới trước mặt Rớt:

_ Ăn đi nhỏ. Hai miếng bé tí vậy chứ uống nước vào là no ngay.

Không nói, Rớt chụp ngay hai mẩu bánh mì bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến. Bánh mì khô muốn sứt cả họng lẫn cả míu mồm, có lẽ vì để lâu

ngày, nhưng sao Rớt vẫn thấy ngon lạ. Ăn xong, Rớt đứng lên đi lại cái máy nước gần đó kê đầu vào uống những ngụm nước phèn tanh tanh vào cổ mát rượi. Rớt thấy trong người bỗng dưng khỏe lại. Bước đến cảm ơn lão già, con nhỏ ngồi xuống vỉa hè ngóng mắt ra đường.

Người ta xuôi ngược đông và vui chi lạ. Một vài đứa nhỏ trạc tuổi Rớt đi chung với ba má. Đứa nào cũng hớn hở, miêng toe toét cười. Chỉ chỗ hết cái này đến cái khác. Tụi nó sao sung sướng ghê, Rớt thấy ma tui thân. Nếu như má Rớt không vì xấu hổ, đừng đem bỏ Rớt vào viện cô nhi, thì giờ phút này Rớt cũng được như vậy: Được mặc áo mới, cái áo đầm xoè màu hồng hay một bộ đồ cao bồi có thêu những bông hoa trước ngực, được dẫn đi mua đồ chơi. Nghĩ như thế, Rớt nhắm mắt lại mừng tượng nó đang chạy nhảy líu lo bên mẹ.

Ừ ! Mà mẹ của Rớt ra sao nhỉ ? Rớt không biết một chút gì cả. Từ nhỏ đến giờ Rớt chỉ có khao khát được gặp mẹ thôi, chứ chưa một lần thấy mặt, dù chỉ là một lần thoáng qua, làm sao Rớt biết được mẹ mà tìm đây ? !

Từ xa, một đám con trai khoảng tuổi Rớt, chừng bốn năm đứa. Trên tay chúng những chông báo dầy cộm, chặn đón những người đi lại để bán. Chúng lũ lượt đi về hướng Rớt. Trong đám, có một thằng đi ngang nhìn thấy Rớt nó la lên với mấy đứa kia:

_ Ê tụi bây lại coi con nhỏ đen nè !

Chúng cười lí la lí lửng quanh Rớt, một thằng còn lấy tay xoa lên đầu Rớt:

_ Hi hi ! Mỹ đen ngồi rầu rĩ tụi bây ạ !

Sau câu nói, chúng cười rầm lên. Một thằng đứng bên phải Rớt nghĩ một câu hay hơn:

_ Con nhỏ đó là con ông cà ri nị, ăm ba cara ma í a à á a ...

Nó vừa nói, vừa ra bộ tịch. Hai tay ẻo lả múa máy như những vũ công trong phim Ấn – Độ, làm cho cả bọn được một phen cười thích thú.

Rớt không dám hó hé một tiếng nào hết, nói lên chỉ lấy đà cho mấy thằng nhỏ bán báo này chọc tiếp mà thôi. Rớt bịt tay lại không muốn nghe một câu gì từ miệng bọn nó thốt ra, toàn là những lời cay độc dù Rớt đã nghe quá quen từ những ngày còn ở cô nhi viện, tưởng ra ngoài là không còn nghe gì hết, nhưng sao những lời châm chọc cứ đeo đuổi bên Rớt hoài.

Hình như chọc không chưa đủ, một thằng ốm nhom lượm một cây que cạnh đó, gõ lên đầu Rớt:

_ Hi ! Hi ! Cái đầu nó cứng quá hả tụi bây?

_ Giống như trái dừa khô mầy nhỉ !

Không chịu nổi nữa, Rớt khóc, con nhỏ khóc thật dễ dàng. Bao ngày rồi, chỉ cần một chút ức hiếp thôi, cũng đủ làm nước mắt rơi. Những kẻ yếu đuối chỉ biết khóc mà thôi. Đó cũng là một thứ khí giới để làm cho người ta mềm lòng. Từ nhỏ đến lớn, Rớt chưa được một lần cười vui như bọn này.

Thấy con nhỏ đen khóc cả bọn cười lăn lộn, một thằng nhảy cồm lên hát:

_ Cha cha cha “ Hy nốt ”.

Rớt mếu máo :

_ Sao tụi bây lại chọc tao?

Nghe Rớt nói như thế làm cho một thằng trong đám thấy khó chịu vì mấy đứa bạn mình cứ chọc con nhỏ hoài trong khi con nhỏ chỉ khóc, nhìn mấy đứa bạn nó nói:

_ Thôi đừng chọc con nhỏ nữa tụi bây, tội nghiệp nó quá.

Giọng nói của nó có hiệu lực làm cho cả bọn đi chung không chọc nữa. Chúng đứng vãn vơ một lát rồi tản mát đi hết. Chỉ còn lại một thằng bệnh vục cho Rớt còn đứng xơ rớ bán cho những ông khách ngang đường. Rớt nhìn nó, thằng nhỏ tưởng người mảnh khảnh nhưng lẹ làng. Quần áo nó xốc xếch, đội chiếc nón rách nhiều lỗ như chuột gặm. Gương mặt lem luốt bởi mực in báo chưa khô. Thằng này sao tử tế với Rớt vậy nhỉ? Rớt để ý chông báo trên tay nặng trĩu, thế mà nó bán một chút đã bay hết veo gần hết, còn độ khoảng mười mấy tờ.

Ngồi xuống chỗ Rớt, nó lơ đãng cười cười. Rớt nhìn nó:

_ Cám ơn mầy nhé! Hồi này không có mầy, tụi nó chọc tao biết đời nào cho dứt.

Thằng nhỏ bán báo cười cười :

_ Tao thấy mầy khóc, tội nghiệp quá chịu không nổi!

Lần thứ hai có người nói tiếng thương Rớt sau con Mi. Rớt cảm động muốn trào nước mắt vì vui.

_ Mầy tên gì?

Thằng nhỏ gỡ cái nón rách trên đầu xuống.

_ Nô, tên của tao. Còn mày?

_ Tao không biết mình tên gì nữa, nhưng mấy cô giáo và lũ nhỏ thường gọi tao là con Rớt.

Một ông khách đi ngang. Nó đứng lên bước ra mời ông ta. Xong, Nô quay lại chỗ cũ.

_ Nhà mày ở đâu giờ này chưa về?

Rớt nhìn xuôi ra đường:

_ Tao hông biết đi đâu nữa !!!

_ Sao kỳ vậy, chớ bộ mày không nhà à? Hay ba má mày đuổi đi?

Nó dồn dập hỏi, gương mặt nó đầy vẻ lo lắng. Rớt thấy Nô lo lắng cho mình quá. Rớt muốn khóc.

_ Tao không có ba, má gì hết trời á. Người ta nuôi tao trong cô nhi viện, chịu không nổi, tao trốn ra khi sáng. Giờ ngồi đây không biết đi đâu nữa!
Nghe nói đến cô nhi viện, Nô không biết mặt mũi nó ra sao. Nhưng có lần người ta cũng tính bắt nó đem bỏ vô đó. Nghe Rớt nói, Nô chợt hiểu ở đó họ nuôi những đứa bé mất cha, mất mẹ. Thấy hoàn cảnh Rớt xê xích như mình, Nô chợt nhớ má nó quay quắt, nhớ mái gia đình nho nhỏ ngày trước. Ba của Nô đi lính, ba quánh giặc chì lăm. Mấy chú bạn của ba vẫn thường nói như thế. Nhưng ba không sống được lâu với Nô. Hôm được tin ba chết, Nô thấy má khóc bù loa, bù lê, té lên té xuống. Má thương ba ghê, cũng như Nô thương ba vậy.

Mỗi đêm trước khi đi ngủ, Nô thường bắt má kể cho nghe về ba. Má chịu Nô, và kể bằng giọng thật dịu ngọt, nhiều khi Nô ngủ quên lúc nào không hay. Được vài tháng sau, má Nô đi làm sở Mỹ đôi tuần về một lần, bỏ Nô một mình trông nhờ người hàng xóm giữ dùm. Mỗi tuần vào những chiều thứ bảy, Nô thường ngồi rầu rĩ trước cửa đợi má về. Má bao giờ cũng thật đẹp trong những chiếc áo đắt tiền và hay đem về những cam nho bôm táo. Loại trái cây mà Nô thấy mấy đứa con nít trong xóm ít khi nào đụng tới được.

Những lần má không có nhà, Nô nghe những người trong xóm bàn tán về má đủ chuyện, những chuyện mà Nô tin là không bao giờ có được. Nhưng

rồi má Nô đi biệt luôn, không gửi tiền về để người ta nuôi Nô ăn. Bà hàng xóm má nhờ gọi Nô mắng nhiếc đủ điều, bảo má Nô tham tiền lấy Mỹ, đồng tiền người ngoại quốc mạnh hơn, quyến rũ hơn tình mẹ con. Để Nô mồ cô, mồ cút, để Nô bơ vơ lạc loài không người chăm sóc. Người ta không thể nuôi Nô cho ăn không, bèn tống đi.

Nô không tin những điều xấu mồm, xấu miệng nói về má. Nô nghĩ má mắc bận gì đó, hay bị tai nạn thành linh không về được thể thôi... Mặc dù bán báo để sống hàng ngày, nhưng Nô vẫn luôn dõi mắt trên đường xem có má chẳng? Hoặc lâu lâu trở lại ngôi nhà cũ một lần xem má đã về chưa. Những lần đứng tần ngần trước cửa, Nô phải nghe mụ chủ nhà tru tréo:

_ Xí ! Đồ thứ mê Mỹ, có nhớ gì đến con cái đâu mà mầy về tìm ! Mầy có nhớ thời ra đường mà tìm, chớ ở đây hổng thèm chứa thứ đó.

Bà chủ nhà con rửa những câu cay độc hơn nữa, nhưng Nô vẫn ngồi lì trước cửa nhà bà đợi má về. Nô tin một ngày nào đó má sẽ về ! Má không thể như những điều người ta nghĩ xấu, nên Nô vẫn moi mắt đợi hoài. Có lần Nô trở về ngôi nhà cũ đợi má đến khuya. Nô đã ngủ quên trên thềm nhà cho đến hết giờ giới nghiêm. Tiếng xe cộ ngoài đường ; tiếng nói, tiếng thùng rỗng rảng của mấy người đàn bà trong xóm gánh nước sớm. Những tiếng động ban mai đánh thức giấc ngủ buồn, lạnh buốt nơi Nô. Thức dậy lang thang ra đường phố, bán chõng báo còn lại buổi tối hôm qua cho mấy anh phu xe, mấy chị bán hàng ra ngồi quán sớm.

Nô nhìn Rớt đang ngóng mắt ra đường:

_ Sao mầy không ở trông lại trốn ra chi vậy ? Ở đó người ta nuôi cho ăn không sướng thấy mồ !

Quay lại, Rớt buồn buồn:

_ Mầy không biết đó chứ ! Sướng gì cái chỗ đó, người ta coi mình như một con vật kinh tởm. Họ có đủ cách để chửi rửa. Còn mầy đứa ở chung, bọn nó cứ chọc tao hoài, ngày nào tao cũng khóc hết á !

Thấy tội nghiệp con nhỏ, Nô hỏi:

_ Sao mầy không quỳnh tụi nó ?

_ Tao đâu biết quỳnh lộn.

_ Ủ, tao quên mất ! Con gái như mầy làm sao quánh hơn tụi nó được ! Như

tao, đầu tiên ở đây, mấy thằng bán báo cứ ăn hiếp hoài. Sau tức quá tao quỳnh lại, bây giờ đũa nào cũng ngán hết; tụi nó kêu tao là “ dế ốc tiêu ”.

_ Sao tụi nó kêu mày là “ Dế ốc tiêu ” ?

_ Dế ốc tiêu nhỏ xíu hà, mà đá chì lắm !

Nghe thằng Nô nói, Rớt cười:

_ Hèn chi hồ này tao thấy tụi nó có vẻ ngán mầy lắm !

Ngọn đèn ống trên đường bật sáng, khoảng trắng mênh mông phủ trọn vỉa hè. Một vài người ăn xin cạnh đó tản mát bỏ đi. Rớt nói với Nô:

_ Tối rồi, sao mầy chưa về ?

Gương mặt Nô thật buồn, buồn thủng:

_ Tao bỏ nhà đi lâu rồi !...

Một lúc lâu Nô nói tiếp:

_ Trưa giờ, tao chưa có miếng nào trong bụng hết ! Không hiểu sao mấy hôm rày, tao bán đăt ghê ! Mọi bữa giờ phút này, tao còn phải chạy ngược chạy xuôi mời người ta mua mà mình phát ngán ! Cầm chông báo kè kè nặng thâu trời, chứ đâu còn ít ỏi như hôm nay. Săn đây mầy đi ăn chung với tao cho vui. Đứng lên đi với tao đi !

Nó dẫn con Rớt đi xuôi về ngã sáu. Nơi đây có cái bùng binh đúc tượng một ông nhỏ cỡi ngựa khi lửa đỏ lói. Chung quanh vỉa hè người ta bán hàng thật khuya : cơm bình dân có, cơm tàu cơm tây có và đủ thứ món giải khát.

Thằng Nô lựa một quán cơm nhỏ dẫn Rớt vào. Quán vừa túi tiền với những người lao động, nên người ta ăn ở đây thật đông, nhất là mấy bác phu xe và một vài đũa nhỏ bằng hai đũa, vừa ăn vừa nói chuyện thật ồn ào. Một vài người đã ăn xong, ngồi rồi rảnh uống nước đọc báo.

Ngồi trên chiếc ghế đầu lỏng lẻo không quen, nên mấy lần Rớt phải nhồm lên tưởng như muốn té lăn quay ra đất. Nhưng Rớt vẫn thấy thích thú, vì lần đầu Rớt được ngồi ăn riêng rẽ như vậy.

Hồi chiều ăn mấy miếng bánh mì, Rớt thấy hầy còn no no, ăn rất ít. Nô nhai ngồm ngoàm hỏi :

_ Trưa giờ mầy ăn gì chưa mà làm yếu quá vậy?

_ Bánh mì ! Chớ bộ mầy đói lắm hả ?

Nghe Rớt nói, Nô cười văng cả cơm ra bàn:

_ Con trai ăn nhiều như vậy đó ! Còn con gái như mày ăn như mèo liếm, chả bằng một chút ăn ráng của tao nữa.

Sau khi ăn xong, hai đứa uống thêm một ly sinh tố, no căng cả bụng. Nô bảo Rớt đứng đợi một chút, nó rào quanh những người đang ăn uống cạnh đó, chỉ một thoáng hết veo chõng báo còn lại trong tay. Đến chỗ Rớt đứng đợi, Nô bảo:

_ Mày về đâu ?

Rớt không biết phải đi về đâu, nó ngần ngừ ngó thẳng Nô:

_ Tao không biết đi đâu nữa !!

Nô thấy thương con nhỏ quá ! Nó chợt nhớ đến chỗ trú ngụ hằng ngày của nó, cái quán phở của bác Hai. Nói là một cái quán cho có vẻ, nhưng thực ra nó chỉ có một cái mái che bằng những miếng tôn cũ cạnh một vách thành. Chiếc xe phở bác Hai để đây bán cho những thực khách đi chơi khuya. Mùa mưa bác thường nghỉ sớm, còn mùa nắng tương đối dễ thở hơn. Cạnh quán phở có thêm một cái chái nhỏ, nơi đây bác và mấy đứa con nheo nhóc của bác ở, còn quán phở để Nô ngủ và giữ quán dùm luôn.

Dẫn Rớt đi đến chỗ trú ngụ của mình. Chiếc quán của bác Hai ngọn đèn “măn-xông” hãy còn sáng. Hai đứa bước vào, Nô nhìn ba cái bàn kê vào nhau trụi lủi. Nó hỏi :

_ Chiều giờ bán được không bác Hai ?

Người đàn ông gầy đét như con mằm trong chiếc áo nhà binh rộng thùng thình lem luốc những mỡ, được Nô gọi là bác Hai, đang thái những thớ thịt đỏ hồng, ngược lên :

_ Hôm nay bán về sớm vậy mậy ?

_ Mấy hôm nay tui hông hiểu sao bán đắt quá trời !

Bác Hai cười khì khì :

_ Tao từ chiều giờ bán chưa hết được thùng nước lèo.

Bác Hai bỗng chú ý con nhỏ đen, nãy giờ đứng sau lưng thẳng Nô, bác hỏi :

_ Con nhỏ nào vậy mậy ?

_ Dạ ! Nó định xin bác ở đây ! Tội nghiệp con nhỏ không nhà không cửa gì ráo đó bác.

Nô kể một mạch về nỗi khổ của Rốt, bác Hai thông cảm hoàn cảnh của Rốt, ông dễ dãi :

_ Tao coi tội bây như mấy đứa con tao, muốn làm gì đó thì làm.

Để cho bác Hai bán, Nô dẫn Rốt ra ngồi ngoài cột đèn cạnh quán phở. Dựa lưng vào bệ xi măng, Rốt nhìn ra xa. Bóng sáng của ánh đèn đường chạy hai hàng thẳng tắp. Trên cao một khoảng đen ngòm. Thấy Nô giống Mi, lo cho Rốt nhiều quá, Rốt cảm động. Nếu như tất cả mọi người đều như Mi, như Nô, Rốt sẽ sung sướng biết bao. Không hiểu giờ phút này, Mi đang ở trong cô nhi viện làm gì ? Đã nhắm mắt ngủ chưa, hay còn nghĩ đến nó, lo sợ cho nó giờ này đang ngã sấp ngã bổ ở một khoảng đường nào rồi ! Nếu như Mi biết được nó trốn ra đây được thằng Nô giúp đỡ, có lẽ Mi sẽ an lòng và sung sướng.

Rốt không hiểu rồi ngày mai nó sẽ làm gì để sống. Đã có chỗ ở rồi còn phải kiếm miếng ăn nữa chứ. Ừ hay là nó xin bác Hai cho nó rửa chén bác hoặc bưng phở cho khách. Công việc này nhẹ nhàng, Rốt có thể làm được. Cuối tháng tùy bác Hai thương cho bao nhiêu thời cho, miễn là Rốt không đói thôi.

Nô ngồi bó gối trên vỉa hè buông vài cái ngáp vặt, nhìn Rốt :

_ Như thế mày đã an thân rồi !

_ Nhưng tao không biết phải sinh sống làm sao đây nữa ?

_ Lo gì ! Như tao đây làm bậy làm bạ cũng đủ sống qua ngày.

Rốt thấy mình ngu chi lạ, nó không biết làm cái gì như thằng Nô, còn bán báo số tiền lời hàng ngày đủ dư sống. Ngày mai nó sẽ đi xin người ta cho nó làm mướn, một tháng trả ít tiền chắc cũng không đến đổi gì phải đổi. Nghĩ như thế Rốt nói :

_ Mai tao đi ở mướn cho người ta, ban ngày làm, tối về đây ngủ chắc được hén Nô ?

_ Nhưng không biết người ta nhận mày không ?

_ Miễn mình làm đàng hoàng, làm bất cứ cái gì cũng được, vả lại họ trả tiền bao nhiêu tùy ý, chắc họ bằng lòng.

Rốt nhìn lên bầu trời đen, đôi mắt nó ngời sáng tin tưởng :

_ Mai mầy chỉ đường tao kiếm việc nha !

_ Ừ, tao sẽ dẫn mầy tìm chỗ làm.

Nô mãi miết nhìn ra đường. Bên cạnh nó con Rốt dựa lưng vào cột đèn đôi mắt nhắm lại, nó đã ngủ quên trong những ý nghĩ không còn đen tối nữa. Giấc ngủ mệt mỏi đến với Rốt tình cờ như những vì sao lạc lõng trên nền trời biến mất nhường cho ngày hy vọng mới.

Nô ngời nhìn Rốt ngủ. Trong nó, những niềm vui đến rộn ràng. Nó cảm thấy mình lớn hẳn ra, hãnh diện che chở cho con Rốt. Một người anh hết mực thương em, đưa em gái yếu đuối nhiều buồn khổ. Trên đôi mắt khép, hàng Mi cong, Rốt no say trong giấc ngủ, chiếc miệng nhỏ xinh của Rốt như đang mỉm cười, chỉ có giấc ngủ mới đem đến cho nó niềm vui mà thôi !

Nô nhìn lên trời đen kịt ; nó thấy cuối trời có hai ngôi sao đang đứng thật lặng lẽ như khoảng đời hai đứa...

Ngọc Phương

Bên vỉa hè

Chương 5

Thằng Nô dẫn Rốt đi xin việc làm. Bất cứ nhà nào nó cũng vào xin đại. Nhưng không ai có công việc gì để cho Rốt làm. Buổi chiều, thằng Nô ngồi đọc báo, nó chú ý vào mục rao vặt: Người ta cần một đứa nhỏ để dọn dẹp nhà cửa. Nô mừng quýnh chạy về nhà bác Hai nói cho con Rốt hay.

Buổi sáng nó dẫn con Rốt đến ngôi nhà đó thật sớm, sợ có ai đọc được rồi đến xin thì con Rốt lúa luôn.

Ngôi biệt thự sang trọng, có vòng rào bên ngoài kín cửa. Bên trong chung quanh được trồng cỏ xanh mượt đều như thảm nhung. Những viên sỏi trắng lốt lốt đi mát trần trụi trông thật dễ thương. Rốt khoái những viên sỏi đó, cầm trên tay gõ vào nhau lách tách nghe vui tai.

Nô thấy cửa trong nhà mở, một người đàn bà đi ra, tay xách cái giỏ trống trơn, có lẽ chị bếp ở cho nhà này. Chị đàn bà ra mở cổng rào. Nô bước tới :

_ Thưa chị, ở đây cần người làm ?

_ Chớ bộ hai em xin làm hả ?

_ Dạ phải !

_ Ông chủ chỉ cần một em nhỏ thôi.

Nô đâu cần làm, nó chỉ đưa con Rốt đến đây xin làm. Con nhỏ gì nhát như cáy, đi đâu cũng chẳng dám hở miệng. Cứ ngậm kín như vậy thì làm sao mà xin cho được. Nô chỉ con Rốt :

_ Tui xin cho con nhỏ này.

Chị bếp nhìn Rốt một chút nói :

_ Giờ này ông chủ chưa dậy, đợi một chút anh làm vườn ra mở cửa rồi hỏi xem sao.

Nói xong chị bếp bước đi. Nô yên chí thế nào con Rốt cũng xin làm được. Công việc quét dọn thật dễ ợt chớ có gì mà làm hồng được. Nếu Rốt xin làm được, chiều chiều trước khi đi bán báo, Nô sẽ ghé ngang đây đọt con Rốt về, hai đứa đi ăn cơm thật ngon với hột vịt kho thịt mỡ béo ngậy. Nghĩ đến, Nô thấy vui vui.

Đợi mãi đến lúc nắng lên, hai đứa mới vào được trong biệt thự gặp ông chủ. Ông Hoàng-Long nhìn hai đứa nó, ông không nói gì, nhưng gương mặt của ông làm Rốt thấy ngán ngán làm sao. Mái tóc bạc lấm tẩm và chiếc kính gọng vàng trên sống mũi càng tăng thêm cái oai nơi ông.

Vừa thấy ông ta, Nô đã nói việc con Rốt xin làm. Nô khôn lanh, nó tạo trên khuôn mặt thật buồn. Phịa ra một vài chuyện thật cảm động về hai anh em nó. Không còn một người thân thích, Nô phải bán báo nuôi em, nhưng hai đứa sống không đủ. Bây giờ ông chủ nhận Rốt vào làm mỗi tháng bao nhiêu tùy ý lòng tốt của ông chủ.

Không hiểu ông chủ có phải cảm động vì những lời nói của Nô không mà ông bằng lòng ngay. Nhìn Rốt đứng nín khe, nhìn xuống nền gạch bông, giọng ông thật ôn tồn :

_ Chút nữa chị bếp về, chị ấy sẽ chỉ cho cháu việc làm. Và khi nào cô Hai, cô Ba có sai biểu gì thì ráng giúp chút đỉnh, còn bằng không cháu cứ việc chơi.

Rốt lí nhí trong miệng “ạ”, nó nghĩ thầm trong bụng : Ông chủ coi có vẻ nghiêm khắc vậy chứ không khó một tí nào hết.

Gọi Rốt cảm ơn Ông chủ, Nô cùng bước ra ngoài, nó vui sướng nói :

_ Thôi mày ở đây làm nghe Rốt ! Tao về.

Nô bước đi, Rốt đứng lên thềm nhà nhìn theo chiếc bóng nhỏ của nó lẫm lũi sau cửa sắt. Rốt thấy buồn ! Nó bước vô bên trong đợi chị bếp về.

Công việc của Rốt không lấy gì làm nặng nhọc. Buổi sáng Rốt đến thật sớm dọn dẹp phòng khách của ông chủ và phòng học của hai đứa con cưng ông ta. Xong xuôi lấy cây chổi lau nhà, nhúng nước lau đi lau lại sạch sẽ. Còn mấy phòng khác miễn quét sạch thì thôi, khi nào dơ quá mới lau. Đôi khi cả tuần mới làm một lần.

Xong xuôi nó chơi quanh quần đầu đó đợi mấy người nhà sai vặt. Công việc này thật mệt nhọc, nhất là chị bếp cứ réo đến Rốt hoài. Có vài việc Rốt

biết không phải là việc của nó như rửa chén hoặc ngồi canh đùm những món ăn khỏi khô để chị bếp đứng nói chuyện với chú làm vườn, kiêm luôn cả bác tài xế.

Rốt không lấy thế làm bực dọc, vẫn sẵn sàng làm những việc gì nếu chị bếp cần đến. Hai cô con gái của ông chủ, cô lớn tên Oanh, cô em tên Thúy. Đi học có xe nhà đưa rước. Những người làm ở đây thấy mặt là gọi cô Hai, cô Ba răm rắp.

Oanh giống ba, hiền ít nói. Đi học về là cứ quanh quẩn trong nhà đọc sách hoặc đánh đàn. Những công việc chung quanh Oanh tự làm lấy, ít khi sai biểu đến Rốt, trừ những trường hợp mua gì bên ngoài, cô mới nhờ vả đến Rốt. Mỗi khi làm xong tiếng cô thật nhỏ nhẹ, như cái dáng người mảnh khảnh :

_ Cám ơn em nha.

Cô thứ ba không giống chị một chút xíu nào hết. Ông óng sai biểu Rốt tối ngày. Mỗi lần nghe gọi là Rốt quính quáng lên, chạy cho kịp theo tiếng gọi vừa dứt. Sai biểu điều gì phải làm cho lẹ cái công việc của cô ta giao phó. Rốt thường nghe cô ta lầm bầm:

_ Không biết ba ổng mượn làm gì cái con mọi da đen đó nữa ? Mai mốt nói ba đăng báo kiếm con nhỏ khác cho rồi !

Thường như vậy Rốt tránh xa, nó không dám lảng vảng trước mắt Thúy, mặc dù cô ta không lớn hơn nó là bao. Rốt cứ nơm nớp lo sợ rùi nó làm cho Thúy tức bực, ông chủ biết được đuổi nó không cho làm nữa, khi đó làm sao Rốt tránh khỏi đói.

Buổi trưa Rốt ở lại ăn cơm chủ và được chị bếp trải cho chiếc chiếu nhỏ trong phòng ăn để nghỉ trưa. Nhưng Rốt không bao giờ ngủ trưa, nó đã quen từ hồi còn trong cô nhi viện. Những trưa như vậy, trong khi trong nhà mọi người nghỉ ngơi, Rốt không biết làm gì, nó ra ngồi dưới bóng mát của những tàn cây vú sữa, lượm những viên sỏi tròn muốt lạnh trên đường đi, xếp lại thành những hình trong trí Rốt tưởng tượng. Rốt thấy mình sung sướng vô hạn ! Không ngờ ra khỏi cô nhi viện số mệnh rong ruổi nó vào được chỗ này, hết sợ đói khát.

Hồi nó chưa đi, con nhỏ Mi lo sợ ra ngoài rồi làm gì được với cái số tuổi

nhỏ nhoi của tụi nó. Bây giờ ở cô nhi viện làm sao con nhỏ Mi biết được ! Nghĩ đến bà giám thị già có những hình phạt hấp dẫn, Rớt thương nhỏ Mi, ngọn roi nào của bà giám thị sẽ quất xuống thân hình nhỏ nhoi của nó để thay thế cho Rớt.

Dựa lưng vào cây vú sữa, nhìn lên trời mây trong, Rớt cười một mình. Nếu như nó được một phép màu nào đó trong những chuyện thần thoại mà mấy cô giáo thường kể cho bọn nó nghe những giờ rỗi rảnh, Rớt sẽ hô một tiếng cho con Mi được gần bên nó. Hai đứa chia chung những viên sỏi nhỏ, chơi búng ăn sỏi như kiểu búng hột điệp hoặc hột me. Ngày trước, Rớt thường đi lượm những trái điệp già quanh cô nhi viện đập ra lấy hột cứng đen để dành chơi búng, nhưng chả một con nhỏ nào thèm chơi với Rớt. Chơi với con Mi hoài, hai đứa ăn lẫn nhau không thích thú bằng ăn của mấy con nhỏ khác.

Tiếng kèn xe ông chủ bóp tin tin ngoài cửa, thường làm cắt đoạn những niềm vui một mình của Rớt. Chị bếp sau nhà hối hả chạy ra mở cổng, chiếc xe tiến vào rào trên sân sỏi.

Chiếc xe vào xong xuôi, chị bếp gài cửa cổng lại cẩn thận trở vào. Đi ngang Rớt, chị dừng lại thấy nó đang chơi với mấy viên sỏi.

_ Trưa mầy không ngủ cho khỏe, ngồi không làm gì vậy Rớt ?

Rớt ngẩng lên cười :

_ Tui hông quen ngủ trưa.

_ Mầy ngu thiệt mà ! Trưa người ta muốn nghỉ thấy bà hông được, trong khi mầy không có việc gì làm hết mà ngồi ì ra đó chơi với ba cục sỏi. Tao mà được như mầy, nghỉ cho khỏe cái thân.

Thấy Rớt buổi trưa không ngủ, chị bếp lại nghĩ ra một việc để nhờ nó. Chị tiếp:

_ Nè Rớt !

_ Gì đó chị?

_ Trưa mầy không ngủ tao nhờ mầy mở đóng cổng lại dùm mỗi khi ông chủ về được hôn ? Cuối tháng tao cho mầy chút đỉnh tiêu vặt.

Chị bếp nói ngọt và mát như Rớt đang ngồi dưới tàn cây vú sữa. Cái gì cũng nhờ Rớt. Câu cuối cùng của chị bao giờ cũng một điều hẹn gạt con

nít. Biết là chị bếp hứa hã, nhưng Rớt vẫn gật đầu nói:

_Ừ, chị để tui làm cho. Buổi trưa chị cứ ngủ đến giờ làm, khỏi phải đợi ông chủ về mở cổng.

Rớt dư biết chị bếp buổi trưa không ngủ. Chị nằm đọc mấy quyển tiểu thuyết mỏng mỏng, bìa vẽ toàn là những cô gái đẹp, hay được bày bán cả đồng ngoài đường mà Rớt vẫn thương gặp.

Rớt lại thêm một công việc nhỏ nhặt nữa, là buổi trưa đợi ông chủ về ra mở cổng, vì chị bếp ham đọc tiểu thuyết. Nếu như chị bếp ham đủ thứ như ca vọng cổ, hát tân nhạc...chắc công việc đến với Rớt phủ đầu làm không xuể. Chị bếp bỏ đi, Rớt mỉm cười một mình. Nó làm đây chưa đầy một tháng, mà chuyện gì thấy làm được là nhờ đến ngay. Nếu như Rớt không nhận lời, chắc chị bếp không ưa, thế nào cũng kiếm cách xiên xỏ với nó. Biết Rớt làm đây có yên được không? Thôi việc gì chị ấy nhờ thì làm đại vậy hổng mất mát đi đâu.

Oanh từ trong nhà bước ra đứng trên bậc thềm nhìn phía Rớt vầy vầy.

Nghe gọi, Rớt vội vàng đứng lên đi tới. Thấy Oanh trong bộ đồ mặc màu xanh thật mềm, mái tóc không thả dài gợn sóng như mỗi khi đi học, mà cột lại thành hai cái nơ cùng màu áo. Gương mặt đẹp với cái cười thật hiền để lộ hàm răng trắng đều.

_ Buổi trưa sao em không về nhà ngủ, ngồi chi ngoài đó buồn vậy ?

Rớt e dè :

_ Thưa cô, em ngồi chơi với những hột sỏi nhỏ.

Oanh thấy con nhỏ ngây ngô thật dễ thương, ít khi Oanh nghe Rớt nói, hôm nay thấy con nhỏ ngộ nghĩnh vui vui. Oanh nắm lấy tay Rớt :

_ Ngồi xuống đây chơi với chị.

Tiếng Oanh thật ngọt, thật dịu dàng như buổi trưa đang khát nước mà uống được một ly đá lạnh mát rượi. Rớt ngồi xuống thềm nhà, Oanh cũng ngồi kế bên nó.

Cô Oanh, con ông chủ không kinh tởm nó như bao nhiêu người khác sao ? Người ta thấy nó đã muốn quay mặt đi đừng nói chi đến gần. Rớt ngồi im nhận niềm vui sướng đó. Nó nghĩ lan man về một người mẹ. Những lần ngủ nó cầu nguyện được thấy mẹ trong giấc mơ. Hình ảnh của bà chắc đẹp

và hiền như cô Oanh, tiếng nói làm cho người nghe mát lòng.

Nghĩ như thế, Rớt nhìn cô Oanh trân trân. Cô Oanh không hiểu gì phì cười:

_ Sao em nhìn chị dữ vậy ?

Rớt thấy không còn e dè như lúc đầu nữa, nó nói thật tự nhiên :

_ Em thương giọng nói của chị. Từ khi có trí khôn đến giờ, có lẽ em mới nghe được lần đầu.

Con bé chắc hẳn bị nhiều người hắt hủi lắm. Oanh nghĩ như thế nên muốn hiểu về Rớt, Oanh hỏi :

_Hiện giờ em ở với ai ?

Rớt buồn buồn, được dịp để mà kể hết những gì ảm ức tủi thân. Nó không quên kể về bà giám thị, về những người thương nó như con Mi, thằng Nô. Mặc dù câu chuyện Rớt kể không đầu không đuôi, nhưng cũng đủ làm cho Oanh buồn và muốn khóc dùm cho Rớt. Từ lâu Oanh vẫn tưởng một mình hai chị em Oanh là nhận chịu sự vô phước mất tình thương của mẹ thôi. Oanh có sự suy nghĩ một người lớn, biết cái chết là đã chấm dứt đời người; thương nhớ cho mấy cũng không đem lại đời sống cho kẻ đã nằm yên trong bốn mặt gỗ phẳng lì, nên Oanh cứ âm thầm mang lấy nỗi buồn đó canh cánh bên mình. Bây giờ thấy Rớt hãy còn nhỏ mà khổ quá, Oanh nhận thấy mình còn được diễm phúc hơn nhiều ! Còn người cha nghiêm khắc, nhưng rất mực thương con. Ông chịu sống quanh quẽ để nuôi hai đứa con gái khôn lớn, còn sự đầy đủ của vật chất xung quanh, bước ra đường, có xe đưa đón. Tóm lại, Oanh vô phước mất mẹ, nhưng Oanh không thiếu một điều gì hết. Rớt không có được một tí gì hết. Khoảng đời của nó toàn những đắng cay !

Oanh buồn bã nói :

_ Chị cũng mất mẹ như em vậy, nhưng còn sướng hơn em nhiều !

Rớt thủng thảng :

_ Hèn chi từ hồi em làm đây giờ hồng thấy bà chủ.

Nhìn Oanh đẹp hiền, Rớt nghĩ chắc bà chủ cũng giống Oanh nếu như bà còn sống, chị em Oanh còn sướng hơn nữa. Người ta sanh ra đều có số. Số phận Rớt một đứa con lai bị quăng ra đường lộ, nhờ lòng bác ái của người đời nuôi sống. Lòng bác ái của người đời không bằng con kiến hôi nên Rớt mãi lận đận, vất va vất vưởng.

Thằng Nô cũng vất vưởng như nó, chúng chỉ nương tựa vào nhau bằng những nỗi buồn, bằng những giọt nước mắt. Thằng Nô còn hy vọng một ngày nào đó gặp lại má nó. Nó còn hình ảnh thương yêu, sớm muộn gì nó cũng gặp. Người ta bảo má nó đi lấy Mỹ không còn nghĩ đến nó nữa. Rớt không tin điều này. Người mẹ nào không thương con. Người ta xấu mồm xấu miệng nên nói vậy.

Rớt không bao giờ gặp lại mẹ nó trong trí nhớ nhỏ nhoi, cũng không một hình ảnh nào hết, dù là những hình ảnh nhỏ nhặt qua những giấc mơ thèm khát. Mẹ ơi ! Tiếng gọi đi vào những khoảng trống không tiếng gọi, không một ai thèm nghe, thèm biết đến.

Một lần theo Nô bán báo trên con đường Tự do. Con đường này người ta vui chơi đông. Hai bên đường là những dãy nhà sang trọng, gần đây những ống đèn màu nhấp nhánh trông đẹp mắt.

Trên con đường này, người ngoại quốc đi đông, họ cặp với những người đàn bà son phấn vào những quán rượu sang trọng, những nhà hàng lộng lẫy. Rớt để ý thấy thằng Nô cứ nhìn đăm đăm vào những người đàn bà đó. Có lẽ trong cái nhìn thật nhiều hy vọng bắt gặp má nó, Rớt hỏi :

_ Nô à ! Chứ bộ mày tìm xem có má mày không hả !

_ Người ta nói má tao lấy Mỹ, mà chỗ này người ta thường lui tới đông, nhìn là nhìn vậy, chứ tao không tin má tao như những điều người ta nói.

Giọng nó buồn xuống đến muốn khóc :

_ Nhưng nhớ quá ! May ra có gặp bả chẳng ?

Thằng Nô nhớ má nó như vậy đó. Cứ gọi mẹ ơi, mà không biết gọi cho ai nghe. Rớt quay mặt chỗ khác, không dám nhìn gương mặt của Nô.

_ Thế nào ông trời cũng thương cho mày gặp lại bả.

_ Ông trời không thương những đứa như tội mình đâu. Nếu như ông

thương thì ba tao đâu có chết, má tao đâu có bỏ đi luôn như vậy!

Nghe thằng Nô nói ông trời không thương hai đứa nó. Rớt dè dặt:

_ Bậy nè ! Rồi một ngày nào đó ổng cũng ngó xuống tội mình chứ!

Từ hôm đó, Nô thường bán báo về trễ, có lẽ nó tìm trong đám những người đàn bà cặp tay với mấy ông Mỹ xem có má nó không.

Tiếng Oang nhỏ nhẹ bên Rớt:

_ Em đang nghĩ gì vậy ?

Rớt mỉm cười:

_ Nhớ đến thằng Nô, thằng này giúp đỡ em thật nhiều những ngày ra khỏi cô nhi viện. Nó thường tìm má nó hoài, nhưng không gặp.

Rớt đang nói, bỗng ngưng lại. Nó nghe tiếng gọi của Thúy từ trong nhà vọng ra:

_ Rớt ơi!

Rớt đứng lên chưa kịp bước đi, đã nghe tiếng Thúy càu nhàu:

_ Làm ăn gì bỏ đi chơi không hè.

Quýnh quáng Rớt chạy thật lẹ đến. Thúy vừa ngủ trưa dậy, muốn uống chút nước lọc cho mát. Kêu hai tiếng mới thấy Rớt vào, Thúy bực mình ký lên đầu Rớt một cái đau điếng.

_ Điếc hả mậy ?

_ Dạ em nghe nhưng mắc nói chuyện với cô hai.

Thúy nghiêng răng hét:

_ Lấy chai nước lọc đem lên đây.

Oanh ngoài nhà bước vào, thấy Thúy bực bội, mặt con nhỏ như cái bánh bao trông đến tức cười. Oanh hỏi:

_ Làm gì mà em la dữ vậy?

_ Sai nó đi lấy chai nước lọc cứ cù cần cù cửa hoài. Nghĩ tức hôn.

Giọng Oanh chậm rãi:

_ Chuyện gì em cũng làm òm lên hết. Sai biểu gì cũng phải từ từ người ta mới làm được chứ. Mình phải biết tử tế người ta mới bằng lòng làm giúp cho mình. Cái kiểu của em chỉ làm người ta ghét thôi chứ chả ăn thua gì.

Thúy dậm chân bực tức:

_ Với những con mọt đen phải như vậy mới được.

Thấy em khinh người quá, Oanh làm nghiêm dần mạnh từng tiếng:

_ Em không được tỏ ra khinh người vậy!

_ Rồi chị làm gì?

_ Em học thói mất dạy đó ở đâu vậy?

Vừa nói, Oanh vừa tát một cái thật mạnh vào mặt Thuý. Thuý không ngờ hưởng nguyên một bạt tai rất bồng trên má, tức lắm không làm gì được, chỉ ngồi khóc rấm rức.

Thấy Thuý hỗn, tức dần không được, Oanh mới tát em một cái thật mạnh. Bây giờ Thuý ngồi khóc lải nhải như thế, Oanh chịu cũng không nổi, muốn khóc theo.

Bước đến chỗ Thuý ngồi, Oanh nhỏ nhẹ :

_ Chị hơi nóng, thôi em cho chị xin lỗi nhé!

Thuý không khóc nữa, nhưng vẫn còn giận Oanh, làm nũng không nói một câu gì quay mặt đi chỗ khác, Oanh cười cười làm vui:

_ Lớn rồi chớ bộ còn bé tí sao mà mỗi chút làm mặt giận y như là không đòi được kẹo. Xấu hổ quá cô bé ạ!

Rớt từ nhà dưới đi lên cầm chai nước lạnh cồng trong tay. Nó lo sợ hai chị em chỉ vì mình mà gây nhau. Cô Thuý chắc hẳn sẽ ghét nó ghê lắm.

Lẳng lẳng Rớt để chai nước trên bàn định bước đi. Thuý sau lưng nó réo:

_ Ê con nhỏ kia!

Quay lại thấy khuôn mặt Thuý nghiêm trang có vẻ trịnh trọng. Hai giọt nước mắt còn đọng lóng lánh trên khuôn mặt xinh đẹp.

_ Từ rày sắp đi, mầy đừng có léo hánh ở đây nữa nghe không, có làm trong nhà này, hể thấy mặt tao phải tránh chỗ khác. Nếu cứ lẳng vẳng trước mặt tao, tao thấy gai mắt đuổi đi không cho làm nữa!

Nghe Thuý nói không cho làm nữa, Rớt sợ sệt ! Nó sẽ làm gì ăn khi không còn được làm ở chỗ này nữa. Nếu như làm chỗ khác, chắc gì được sung sướng như vậy. Ở đây tuy rằng Thuý ghét nó vì cái dáng xấu xí; nhưng bù đắp lại trong nhà hầu hết ai cũng thương, không rầy mắng dù một tiếng nhẹ. Rớt không dấu nổi vẻ sợ sệt trên khuôn mặt :

_ Dạ! Em nghe rồi !

Oanh nhìn Thuý nói chuyện với Rớt như vậy. Oanh bất bình :

_ Sao em lại nói chuyện kỳ cục như vậy ?

Thúy tru tréo :

_ Chị hở miệng ra là bênh người dưng thiên hạ, còn trong nhà thời chị cứ rầy em hoài.

Oanh nói như có vẻ phân trần :

_ Chỉ mỗi có hai chị em thôi ! Nếu như chị không bênh em thì bênh ai nữa. Nhưng ở đây, em chỉ toàn làm bậy không hà. Không có ai thấy mình làm quấy bao giờ ! Chị thương em, chị mới nói những điều phải quấy cho em tránh.

Hai chị em mãi tranh nhau, Rốt thấy mình đứng đây chỉ làm cho Thúy giận thêm mà thôi. Nó lẳng lặng bước ra ngoài không gây một tiếng động nhỏ.

Ngọc Phương

Bên vỉa hè

Chương 6

Đã gần bốn giờ chiều. Bác Hai thấy Nô hầy còn mê ngủ trên cái thùng cây kê ở một góc quán phở. Thằng này hôm nay chắc nó không đi lấy báo bán sao cà. Đang treo mấy miếng thịt bò to lên cái móc sắt trước xe phở. Bác gọi giật giọng :

_ Nô à ! Ngủ gì như chết vậy mậy ?

Thằng Nô đang ngủ ngon, chỉ trở mình một chút, co rút người lại bắt đầu ngủ tiếp. Móc xong mấy miếng thịt, bác Hai đi lại gần chỗ nó, đưa chân đá nhẹ vào hông của nó :

_ Tính hông đi bán sao mà ngủ hà rằm vậy mậy ?

Ngồi dậy, nhưng Nô chưa tỉnh hẳn :

_ Mấy giờ rồi hả bác ?

_ Gần tối rồi, hông lo đi bán, ở đó mà hỏi ngày giờ. Bốn giờ hơn rồi đó !

Bác Hai thấy túi tiền mà Nô gởi :

_ Đếm lại coi đủ hôn mậy ?

Nô cười hề hề, lắc nhẹ túi tiền. Những đồng các chạm nhau nghe leng keng vui tai.

_ Hôm nay tui lấy báo nhiều để bán. Nhưng tui chỉ vón vện có mấy trăm, hông đủ. Bác cho mượn thêm chút ít. Tối về tui trả lại. Thế nào hôm nay tui cũng bán đắt lắm!

Đưa tiền cho Nô, bác Hai cười :

_ Làm gì mà đoán trước hay vậy, rui mưa một cú lỗ vốn thấy mụ nội !

_ Thôi tui đi nhe bác.

Chưa dứt câu nói, Nô đã ra đến đường. Còn dư nhiều giờ để đến lấy báo. Nô đi chậm rãi như người nhàn hạ. Vừa đi, Nô vừa lẩm nhẩm tính tới số tiền tối nay, sơ sơ cũng được vài trăm bạc.

Với số tiền đó, nó sẽ dẫn con Rốt đi ăn một chầu mì thăn, uống sâm bổ lượng, chè đậu xanh. Cho con Rốt thỏa thuê những gì mà nó thích.

Nó sẽ trích ra một số tiền mua cho Rốt một chiếc áo bông màu tím nhạt.

Những bông tím nhỏ nhắn lít chít trông sao dễ thương lạ.

Một lần nó dẫn con Rớt đi ngang một chỗ bán quần áo con nít ở chợ cũ. Rớt mãi mê đứng nhìn. Thằng Nô biết Rớt khoái lắm, chỉ thấy nó nhìn với bao vẻ thèm thường trên mặt, Nô muốn mua cho Rớt lắm, nhưng lần đó nó chả có một cái nào trong túi.

Tối nay nó sẽ mua cho con Rớt chiếc áo bông tím đó. Được cái áo thật bất ngờ, chắc con Rớt sẽ vui không tả được ! Nghĩ đến đó, Nô cảm thấy vui như con Rớt đã có chiếc áo vậy.

Thấy hầy còn sớm chưa đến giờ lấy báo bán, Nô đi thẳng đến ngôi biệt thự chỗ con Rớt làm. Đợi con nhỏ ra về đi ăn luôn một thể, vừa ngon miệng lại đỡ bớt tiền.

Không bao giờ Nô dám đến gần ngôi biệt thự. Nó cảm thấy khó chịu khi phải đứng lấp ló bên ngoài như thằng ăn trộm. Dừng lại một khoảng xa dưới những tàn cây cao su. Mặc dù trời đã chiều, nhưng những ánh nắng vàng chói vẫn còn trên những ngọn lá xậm xịt xuống đường như những hoa nắng.

Ngồi dưới tàn cây cao su, nó thả ý nghĩ tiếp tục về số tiền lời tối hôm nay nó bán được. Con Rớt thích cái áo bông tím, nó sẽ có cho con nhỏ này. Con nhỏ này cũng khoái đi xem ciné nữa. Những lần hai đứa nó đi ngang một rạp ciné chiếu toàn phim Ấn độ, con Rớt nhìn một tấm hình vẽ lớn bên ngoài hỏi nó :

_ Công chúa đây phải hôn Nô ? Nàng công chúa lưu lạc sống cùng dân dã vì bọn loạn thần giết vua. Nàng chịu cực khổ sống rày đây mai đó, đợi một ngày kia, một hoàng tử lân bang đem quân đến giúp đưa nàng về kinh đô sống lại một đời sung sướng!

Nô thấy cô nào được vẽ hình thật đẹp bên ngoài là Rớt bảo công chúa, nó không biết nhưng cũng ừ đại để con Rớt khỏi hỏi tùm lum, nó không biết đâu mà trả lời.

Con Rớt hiền và dễ thương. Nô tưởng tượng con nhỏ như một nàng công chúa bị đày xuống trần gian đội lớp đen đúa, tóc quăn quíu, nhưng tâm hồn nó đẹp. Chỉ một mình Nô là biết tâm hồn con nhỏ là đẹp thôi, còn hầu hết không ai biết, nên cư xử tậ với nó.

Một ngày chúa nhật nào đó, nó sẽ dẫn con Rốt đi xem ciné để cho con Rốt được thấy nàng công chúa bị đày mà con nhỏ thường thắc mắc hỏi nó.

Từ xa Nô thấy con Rốt đi ra. Bao nhiêu mệt mỏi này giờ ngồi đợi đều tan biến đâu hết. Mọi hôm ra về, gương mặt con nhỏ vui lắm. Hôm nay không như thế, gương mặt buồn buồn, như có chuyện gì xảy ra cho nó.

Rốt vừa đến, Nô vồn vã :

_ Hôm nay chắc mày phải làm nhiều chuyện lắm hả ?

_ Cũng như thường ngày thôi !

Câu nói của Rốt yếu xìu. Thằng Nô nghĩ chắc con nhỏ bị mấy người làm ở trong đó không ưa nên mắng mỏ gì đó. Nghĩ như thế, nó hỏi :

_ Chứ bộ người ta chọc phá mày hả ?

Rốt nghĩ đến cô Oanh và Thuý gây lộn với nhau vì nó. Rốt lo sợ sẽ không làm đây được lâu, dù trong nhà hầu như ai cũng tốt với nó. Ông Hoàng-Long, cô Oanh, chỉ trừ mỗi mình Thuý.

Rốt kể cho Nô nghe câu chuyện khi trưa, nó nói :

_ Tao sợ không làm đây được lâu !

Nô đá một hòn đá trên đường. Nó bỗng thấy ghét những người có tiền. Ý có tiền muốn sai ai thì sai, muốn mắng mỏ ai thì mắng mỏ. Nhưng những đứa như nó, như con Rốt chỉ biết cắn răng mà chịu, chớ nào dám nói một điều gì. Kể cho nhau nghe để bớt buồn mà những người khác không bao giờ thèm biết đến.

Nô nói giọng bực tức:

_ Nếu không làm đây được, tao sẽ kiếm cho mày một làm khác ! Muốn làm thời làm, muốn nghỉ thời nghỉ, chả ai dám rầy la mắng mỏ một cái gì hết. Nhưng cuối tháng lãnh tiền, mày phải dành dụm một chút đừng lo ăn uống, tao bán báo cũng vừa đủ cho hai đứa sống.

_ Việc gì vậy ?

_ Bán vé số.

Nghe thằng Nô nói , Rốt tưởng tượng bán vé số cũng như thằng Nô bán báo vậy. Khi nào dư giả, nó không thèm đi làm, ở nhà chơi. Hôm nào muốn kiếm thêm, thì bán sáng, bán tối. Nghĩ cũng sướng, không một ai rầy la nó hết. Và số tiền kiếm được cũng do làm biếng hoặc làm siêng mà thôi. Rốt

sẽ bán thật nhiều, để kiếm tiền chắc cuộc sống nó cũng đỡ khổ.

_ Ủ, tháng sau mày chỉ tao làm cái nghề mày nói nha Nô.

Buổi chiều hôm nay, hai đứa ăn cơm ngon hơn bao giờ hết ! Cũng một đĩa cá, một tô canh chứ không hơn gì mọi bữa, nhưng trong món ăn trộn lẫn những niềm vui mà Nô vừa cho con Rốt.

Trong niềm vui đó, nó muốn nói cho Rốt biết nó sẽ mua cho con nhỏ một chiếc áo bông tím, và một ngày chúa nhật nào đó, nó sẽ dẫn con Rốt đi xem xi-nê. Nhưng Nô cố dẫn lại, vì nói ra trước không đem đến cho con Rốt nỗi vui sướng bất ngờ.

Ngồi một chút, con Rốt đứng lên:

_ Thôi mày đi bán, tao về.

Thằng Nô nhìn con Rốt, cười nói mí một chút:

_ Tối nay mày đợi tao, có chuyện vui lắm, thật bất ngờ !

_ Chuyện gì vậy ?

_ Bây giờ chưa thể nói được.

Rốt làm bộ mặt giận:

_ Hồng nói thì thôi ! Tối nói cũng hồng ai thèm nghe đâu.

Mặc cho Rốt hỏi gì thì hỏi, Nô tỉnh bơ bỏ đi. Cho con nhỏ thắc mắc, giận dỗi. Tối nay hiểu chuyện, con nhỏ mới mừng.

Như mọi hôm, Nô lấy báo thả bộ vừa đi, vừa rao. Nó lanh lẹ hơn mấy đứa khác, nên bán rất lẹ. Có nhiều ông khách thấy nó vui vẻ khôn lanh nên cho luôn tiền thối. Nô đi từ bùng binh Saigon, qua đường Lê Lợi xuống Tự Do. Những chỗ này, ban đêm người ta đi chơi đông, vào những chỗ ăn uống sang trọng, hoặc những quán lộ thiên bán được nhất.

Từ hồi lấy báo đến giờ, Nô đã bán được khá nhiều. Cái túi đựng tiền nhét lưng quần nó dày cộm. Dừng lại một sạp thuốc đầu đường Tự Do, Nô móc tiền mua mấy điều thuốc. Chị bán thuốc quen, nhìn nó cười:

_ Hôm nay bán khá hơn mấy ?

_ Cũng như mọi hôm, nhưng có điều bán lẹ hơn. Vì dạo này hồng hiểu sao người ta đọc báo quá cỡ.

Chị bán thuốc thấy ra cho nó vài điều thuốc Salem, lấy tiền các Nô để rỗng rỗng trên mặt kiếng:

_ Dạo này lộn xộn, người ta hay mua báo để đọc, như vậy mà mày được dịp để bán còn kêu than gì nữa ?

_ Sức mấy mà tui kêu than chị ! Ngày nào thấy được trên trăm tờ là tui vui mừng rồi ! Ngày nào mưa thiệt rầu thúí ruột.

Chị bán thuốc nghe nói cười:

_ Tao thấy tụi nó đâu thèm bán báo, cứ cà ra cà rê con đường này vẫn sống phây phây, mà còn xài sang nữa.

Nô không hiểu chị ta nói gì, Nô gắn một miếng thuốc lên môi xin lửa đốt, hít vào một hơi dài, Nô khoan khoái thở ra:

_ Tụi nó làm gì vậy chị ?

_ Tao thấy mấy tụi nó chạy theo mấy ông Mỹ dẫn mỗi chỉ đường sao đó. Coi bộ vậy mà làm ăn khá lắm mày ạ !

_ Mình hông biết nói một chút tiếng của mấy ông, thì sao nói mấy ông nghe được, lạng quạng mấy ông tưởng mình nói tầm bậy, mấy ông quánh cho có nước ăn cháo trắng hột vịt muối.

_ Nói vậy chứ mấy tụi nhỏ ở đây lúc trước biết cóc khô gì mậy, nghe người ta nói riết cũng quen đi.

Chị bán thuốc vừa nói, vừa chỉ cho Nô thấy mấy cô gái đang đứng lóng ngóng trong mấy “ bar ” dài dài theo con đường này.

_ Như mấy cô này, đôi khi cũng biết bá láp vài tiếng, gặp mấy ông cũng nói lia lịa, có chết ai đâu.

Nô xốc lại chông báo cho gọn, nó cười:

_ Thui tui đi nghen chị !

Chị bán thuốc như muốn nói thêm điều gì với Nô, nhưng chị thấy chỉ mới khơi mào cho thẳng nhỏ, nên không tiện, chị vói theo:

_ Nè nhỏ !

Nô đứng lại xem chị bán thuốc nói gì. Chị bán thuốc cười cười:

_ Khi nào mày thấy bán báo khó sống, lại đây tìm tao, tao sẽ chỉ cho mày làm dễ thở hơn.

Bước đi, Nô thắc mắc không hiểu sao chị bán thuốc lại tốt với nó như thế. Nô thường nghe nói đến mấy mụ tào kê nuôi mấy đứa nhỏ để dẫn mỗi chỉ đường sao đó, rồi chia tiền cho mấy đứa nhỏ sống.

Nô không thèm nghĩ đến điều này nữa. Nô thấy lừa thừa có một vài ông khách đi ngược chiều nó. Bán rời rạc kiểu này chán ngấy, biết đời nào hết chồng báo để mua cho Rốt chiếc áo bông tím. Tối khuya chắc mấy gian hàng ở chợ cũ đóng cửa hết ráo còn gì.

Ở đầu con đường này có hai ba nhà hàng lớn, tới đó chắc bán mau hết. Nghĩ như thế, Nô rảo bước mau.

Trên đường, một chiếc xe hơi nhà dừng lại trước nhà hàng lớn. Bước xuống một người đàn ông và người đàn bà sang trọng. Nô định đến mời họ, nhưng nó khựng lại.

Người đàn bà sang trọng, gương mặt cười tươi bên cạnh một người ngoại quốc là má nó ! Nô lặng người đứng sững. Từ bao lâu rồi, hôm nay nó mới gặp lại người thân yêu.

Nô nghe tiếng nói của mẹ chủ nhà mỗi lần nó về tìm má như lảng vảng đâu đó.

_ Má mày hỏng có thương mày đâu ! Nếu thương mày thì làm sao bỏ đi luôn không về tìm mày ! Cái hạng mê Mỹ nhiều tiền, thì còn nhớ gì đến con cái nữa. Mày về chỉ mắc công thôi chứ không ích gì hết. Có muốn tìm má mày thì ra những đường cái lớn mà tìm.

Những tiếng cay độc đó, Nô không bao giờ tin, nó chỉ cho người ta không ưa má nó rồi nói vậy thôi. Bây giờ trước mắt nó, má đang cười vui với một người ngoại quốc, gương mặt không còn giống ngày nào nữa ! Nó định chạy a lại bên má nó, nhưng đôi chân sao dính cứng ngắt xuống đường nền đá đen như có nam châm hút chặt.

Má của nó như thế sao ? Trong khi Nô buồn vui lẫn lộn, nó chưa biết phải làm sao, không hiểu có nên chạy lại bên má không ? Nhớ nhung từ bao lâu nay không thể bắt nó đứng yên được. Nó phải chạy lại để đứng trong vòng tay thương yêu của mẹ, phải nhìn cho rõ khuôn mặt đó, khuôn mặt cận kề nói những tiếng thương yêu.

Ý nghĩ của Nô chưa dứt, má và người ngoại quốc đã đi khuất trong một nhà hàng cạnh đó. Nô thần thờ ngồi xuống vỉa hè, đôi mắt thả lên như ngọn đèn màu nhấp nhánh trên cao, những ngọn đèn màu không làm mắt Nô vui nữa. Hình ảnh từng chiều ngồi đợi má trước cổng nhà hiện rõ trong trí Nô. Đang

buồn thấy má đi làm về, Nô muốn nhảy cồm lên a vào lòng má. Nhưng Nô vẫn ngồi yên để được bàn tay mềm mại của má xoa đầu nó. Tiếng nói ngọt như trái nho chín nó cắn trên hai hàm răng, nước ngọt thanh chảy xuống đầu lưỡi mát rượi.

_ Con trai của má sao ngồi buồn vậy ? Sao không đi chơi ?

_ Má đem về cho con nhiều thứ trái cây nè !

Nô không thích những trái bôm nho mỗi lần đi làm má đem về. Nô ngóng đợi, không phải ngóng đợi những thứ đó. Nô thích gần má, cái hơi hám của người mẹ quanh quất, tiếng nói vỗ về làm vui khôn tả. Mặc dù Nô biết những thứ trái cây này đắt tiền. Những đứa trẻ trong xóm thèm thường mỗi khi thấy nó ăn.

Có bữa má về tối, má xoa cái bụng lép xẹp của nó:

_ Hôm nay má về trễ, con đói lắm phải không ? Thôi hai má con mình khỏi phải làm cơm nhà, đi ăn cơm tiệm một phen vui hơn.

Hai má con vui vẻ dẫn nhau đi. Nô nhớ kỹ chỗ hai người đặt chân tới. Nô nhớ má ép nó ăn từng món ngon, dù bụng nó đã no căng nuốt không vô nữa. Những hình ảnh mật thiết của ngày nào nay mất hết ! Má bây giờ đi với người khác ! Nô ngồi một mình trên vỉa hè buồn tênh. Má ơi !

Ngồi một lúc chán nản, Nô đứng lên, quay mắt nhìn ngôi nhà hàng sang trọng đã giam kín má nó trong đó, tách rời tình thương của má nó đã cho nó ngày trước. Nô bước mau như có ai đang rượt đuổi theo sau lưng. Lấy chiếc nón rách nhiều lỗ trên đầu xuống má. Những hình ảnh về má làm cho Nô rơi nước mắt tự bao giờ.

Chồng báo trên tay Nô còn lại đâu khoảng vài chục tờ, Nô không buồn mời mọc khách trên đường như chập tối. Ai thấy hỏi mua thì đưa ra, còn bằng không, Nô cầm cúi đi. Nô quên chiếc áo bông tím nó sẽ mua cho Rốt, quên đưa con Rốt đi xem xi-nê có nàng công chúa bị đày ra khỏi cung điện.

Con đường trải dài ánh sáng trắng loá, bồn nước viền đèn màu xanh, tím chung quanh cho những giọt nước màu phun lên cao. Tiếng cười, tiếng xe nổ dồn dã. Nô không nghe không thấy gì hết. Bước chân nó bước đều như một người mất hồn.

Trở về vỉa hè có ngọn đèn vàng, cột đèn mỗi tối nó và Rốt thường ra ngồi

nhìn một vài chiếc xe thoáng qua, một vài đôi trai gái về khuya ghé ăn phở bác Hai.

Con Rốt vẫn còn ngồi đợi nó. Bữa hôm nay nó bán về khuya, nhưng không được nhiều như mọi hôm. Thấy con Rốt, Nô chợt nghĩ đến ý định ban chiều của nó trước khi đi bán. Chiếc áo bông tím vẫn còn nằm trong sạp ở chợ cũ, không biết đời nào con Rốt mới được mặc vào người. Chỉ một chút ước mơ nhỏ cũng không được như ý muốn.

Nô buồn bã quăng chông báo xuống cạnh chỗ Rốt, ngồi xuống dựa lưng vào cột đèn. Rốt nhìn chông báo hãy còn nhiều, gương mặt của Nô hôm nay buồn lạ, nó ái ngại:

_ Hôm nay mầy bán không được hử ? Vậy hông rủ tao đi chung cho vui !

_ Bán nửa chừng tao bỏ về.

_ Sao mầy không bán nữa ?

Nô quay mặt chỗ khác, nó không trả lời câu hỏi của Rốt. Đầu óc nó hiện lên những hình ảnh má nó đang bước đi bên người đàn ông ngoại quốc, má nó vui cười hơn hử ! Sao má nó đi làm lại bỏ đi biệt luôn như vậy để người hàng xóm đuổi nó ra khỏi nhà. Nó bậm môi, hai hàm răng cắn lại khít rịt. Trước mặt con Rốt, Nô không muốn con nhỏ thấy nó khóc. Bây giờ Nô mới hiểu được tại sao con Rốt hay khóc. Buồn bực được trút đi một phần nào nhờ những giọt óng ánh từ khoé đuôi mắt rơi xuống má ! Vậy mà trước kia nó hay chê con Rốt yếu xìu.

Thấy Nô không nói gì, Rốt không dám hỏi tiếp nữa. Sao hôm nay Nô lại buồn dữ vậy ? Chuyện gì làm cho nó buồn ? từng ý nghĩ xoay quanh Rốt, nhưng nó vẫn mù tịt.

Một lúc lâu, gương mặt buồn rười rượi, Nô hỏi:

_ Mầy có nhớ má mầy không hả Rốt ?

_ Nhớ ! Nhưng tao không biết bà đâu hết. Ngày còn ở cô nhi viện, có nghe hai cô giáo nói về má tao, họ bảo má tao đi bán “ba” gì đó. Bây giờ trốn ra đây, tao hông biết đâu mà tìm nữa ?

_ Mầy có buồn không ?

_ Buồn !

Nô quay nhìn thẳng vào Rốt :

_ Nếu họ nói như vậy và nếu gặp bà, mày có chạy đến gọi không ?

_ Dù má tao có làm gì đi nữa, tao vẫn thương, vẫn kính yêu. Mấy cô giáo thường dạy: Không có tình nào bằng tình người mẹ thương con.

Mấy cô giáo nói với Rớt như vậy! Nhưng má Nô đi lâu quá rồi không về! Làm cho nó nhớ quay quắt : Những điều săn sóc, những lời thăm hỏi ngày mà má nó chưa đi làm sở Mỹ. Phải chăng bà không còn thương nó nữa? Mới nghĩ đến như thế, nước mắt Nô đã đổ ào ra không một bờ đê ngăn giữ, Nô khóc tức tưởi. Rớt ngạc nhiên quá đỗi! Vì từ trước đến giờ nó chưa lần nào thấy thằng Nô khóc như vậy. Nó ngồi sát lại thằng Nô, bồn chồn :

_ Sao mày khóc hử Nô?

_ Má tao, bà không còn thương tao nữa !!

_ Mày nghĩ gì đâu không hà! Má mày đi đâu đó một thời gian thế nào bà cũng về tìm, chứ không đi luôn đâu. Như tao đây mới không một chút xiu gì để ngóng, đến nỗi gương mặt của bà tao cũng hồng biết ra sao nữa...

Tiếng con Rớt chìm lìm vướng mắc ở cổ họng, không thể nói thêm được một tiếng nào nữa ! Rớt gần muốn khóc như Nô. Rớt cúi xuống đất sắp xếp chông báo lại cho ngay ngắn, một việc làm nhỏ nhặt có thể cho nó quên, có thể cho nước mắt nó khỏi rơi. Rớt nghĩ trong đôi mắt nó như có dòng suối nhỏ, chỉ chờ có dịp là đổ xuống. Mọi bữa Rớt khóc thằng Nô bảo nó con gái yếu xịu, đùng một chút là nước mắt đổ ra, con gái chỉ có tài vật ức hiếp người ta bằng những giọt nước mắt. Hôm nay thằng Nô khóc ! Chắc nó phải có chuyện gì ức trong lòng lắm. Rớt thấy thương thằng Nô quá. Nó không biết nói câu gì để dỗ dành. Một mình nó khóc, thằng Nô còn dỗ dành. Nếu cả hai đứa đều khóc, lấy ai dỗ dành đây ?

Nô quay mặt về phía Rớt, những giọt nước mắt làm lem luốc khuôn mặt, nó thút thít:

_ Chắc không bao giờ tao gặp má tao nữa Rớt ơi !

_ Mày đừng nghĩ nhầm nữa Nô ! Mày có chết đâu mà không gặp bà nữa !

_ Má tao quên tao thật sự rồi ! Quên luôn cả ba tao nữa !...

Rớt để gọn gàng chông báo bên Nô :

_ Một ngày nào đó, mày gặp lại má mày, mày sẽ thấy bà thương mày lắm !

Không như bây giờ mây nghĩ đâu.

Câu nói của Rốt làm cho Nô đau nhói. Nếu khi nãy con nhỏ biết má nó đang đi với một người ngoại quốc cao lớn, vui vẻ, không một chút ngó ngang gì đến nó. Gặp lại má bao nhiêu nhớ thương lâu nay làm cho nó chết khựng, chỉ đứng xa mà nhìn thôi, không dám chạy lại mừng rỡ như ngày trước để được má nó xoa đầu hay ôm trong cánh tay mềm dịu, nghe lời nói vỗ về ngọt ngào như trái nho nó cắn đầu lưỡi.

Nô nhìn ra xa, nỗi buồn đang ở trong tâm hồn nhỏ của nó như khoảng đêm đang chạy dài trên những ngôi nhà lụp xụp sâu hút trong hẻm. Nô gặp má như một giấc mơ trên vỉa hè giá băng, bàng hoàng ngồi đây chỉ nghe gạch đá toát hơi lạnh. Má nó đã biến mất. Giọng nói của Nô buồn hơn bao giờ hết :

_ Hồi nãy tao gặp má tao đó Rốt.

Rốt lộ nét vui mừng trên khuôn mặt:

_ Bà có nói gì mây hôn ?

Tiếng thằng Nô sâu hút :

_ Tao chỉ đứng nhìn thôi !

_ Sao mây không chạy đến bên má mây ? Mây hết thương má mây rồi sao ?

_ Nhớ lắm ! Nhưng má tao đang đi với người khác, từ trên một chiếc xe hơi bóng lộn bước xuống. Má tao đẹp hơn ngày trước nhiều lắm. Quần áo vàng vòng sang trọng. Tự dưng chân tao bước đến không muốn nổi, như có ai giữ chặt xuống đất.

Rốt hiểu thằng Nô muốn nói gì ! Thương nhớ bao lâu nay, khi gặp lại chỉ đứng nhìn cho nước mắt tuôn xuống. Nô như thế đó. Còn Rốt ?

Má nó đang làm gì ? Má nó có sang trọng như má thằng Nô không ?

Hồi còn ở trong cô nhi viện, Rốt nghe mấy cô giáo nói má nó bán bar, lấy Mỹ. Chắc hẳn là má nó phải nhiều tiền lắm ! Như thế sao nó có thể gặp má nó được. Rốt buồn bã đứng lên đi vào chỗ bán phở bác Hai. Nô vẫn còn ngồi dựa lưng vào cột đèn, không buồn đứng lên khi ngoài trời những giọt mưa lâm râm bắt đầu rơi phớt lạnh.

Ngọc Phương

Bên vỉa hè

Chương 7

Chiếc ghế bố nhà binh đất cát lem luốc kê một góc quán phở. Nô nằm trên đó mắt nhắm nghiền, trán nó những giọt mồ hôi rỉ ra lấm tẩm. Lâu lâu nó ú ớ một vài tiếng gì đó trong miệng không rõ. Rớt ngồi bó gối ở đằng xa nhìn ra đường. Lâu lâu nó đưa mắt liếc chùng xem thẳng Nô có khoẻ không.

Bốn hôm nay, Nô nằm lì ở nhà không đi bán, đầu cổ nó nóng ran. Tắm khăn ướt Rớt đắp trên đầu Nô, lâu lâu phải ú nước đá một lần.

Rớt hỏi bác Hai mua thuốc cho thẳng Nô uống, bác Hai không biết một tí gì hết, kêu nó đi lại tiệm thuốc bắc ở đầu đường hỏi lão thầy thuốc Tàu. Rớt mua được gói thuốc bột trắng trắng đem về cho thẳng Nô uống. Rớt hy vọng nhờ gói thuốc của lão chệt này, thẳng Nô mau khỏi. Từ khi Nô uống đến giờ, Rớt canh chừng một bên. Mỗi lần thẳng Nô trở mình là thấy vui vui. Ngày mai nó lại khỏi và rớt yên tâm đi làm, không còn hồi hộp đợi chiều về xem bệnh tình của Nô ra sao.

Hôm nay đầu tháng, Rớt nhớ mình đã làm trên một tháng rồi mà chưa có các bạc nào hết. Nghe chị bếp nói chiều nay ông chủ trả tiền công cho những người làm trong nhà. Nếu lãnh tiền xong, Rớt xin nghỉ vài ngày. Thẳng Nô sẽ chỉ cho nó làm việc khác. Bán vé số mà thẳng Nô nói là sung sướng không bị một ai xài xế. Rớt chịu không nổi bộ mặt đánh đá của Thuý và chị bếp ham đọc tiểu thuyết đồ hết công việc cho nó. Nếu bán vé số được, nó sẽ nghĩ luôn không đến làm nữa, xem chị bếp đồ công việc cho ai. Rớt đứng lên lại chiếc ghế bố thẳng Nô nằm, đặt tay lên trán nó. Rớt nghe bàn tay mình không còn nóng nữa. Rớt quay nhìn vào thùng nước lèo.

_ Bác Hai ơi ! Lâu lâu bác ghé mắt coi thẳng Nô dùm tui nghe bác, tui đến chỗ làm coi có tiền nong gì hôn !

_ Ừ đi đâu thì đi, để nó cho tao, hổng chết đâu mà sợ. Mẹ tổ nó mạnh như trâu cui, ngã ra ít bữa dậy chạy ngay.

Nghe bác Hai nói như thế, Rớt cũng không an tâm, nó cù cửa :

_ Lão Chệt ở đầu đường nói coi chừng nó cảm nặng, sang thương hàn thì mệt lắm. Phải cho nó uống thuốc đều đều.

Bác Hai cười lớn :

_ Lão chệt bán thuốc ế quá ! Gặp mầy lão tán xạo để kiếm tiền đó. Thuốc của thằng chả toàn cơm nguội trộn với đường không hà. Uống vô thì ăn nhằm gì !

Bác ngẩng lên thằng Nô đang nằm trên ghế bố :

_ Nó không cần thuốc cũng lành, mầy lo làm gì cho mệt xác.

Rớt không nói bỏ đi đến nhà ông chủ. Những công việc thường ngày bây giờ Rớt làm rất quen. Chỉ một chốc là Rớt đã dọn dẹp mấy căn phòng sạch bóng. Thấy hãy còn sớm, hai cô con gái của ông chủ đi học chưa về, Rớt qua phòng Thúy dọn dẹp trước để tránh những câu cáu gắt những khi thấy Rớt.

Xách cây chổi bước qua phòng Thúy, Rớt thấy chị bếp từ bên trong bước ra vội vã như không muốn ai thấy chị bước vào đây. Trông dáng điệu chị đến tức cười, Rớt dựa lưng ở cửa phòng hỏi :

_ Chưa đi chợ hả chị ?

Chị bếp lúng túng :

_ Hãy còn sớm chán, định qua đây lấy mấy bộ đồ của cô Thúy đem giặt.

Mọi bữa giờ này chị bếp đã đi chợ rồi, đến gần trưa chị mới về đến nhà làm cơm nước. Mỗi lần đi chợ về, chị thường kể cho Rớt nghe những món bán ngoài chợ như bún riêu, bánh canh lòng heo, cháo huyết. Kể đến một món nào, là chị hít hà khen ngon như chính trước mắt chị đang có tô cháo huyết bốc khói nghi ngút. Nội ra chợ, chị rá rê mấy chỗ đó đủ hết giờ rồi, đừng nói chi đến đi chợ. Hôm nay chắc mấy món bún riêu cháo huyết đã làm chị ngán đến tận cổ nên không đi chợ sớm.

Chị bếp đưa mắt nhìn cây chổi Rớt cầm trên tay :

_ Sao hôm nay mầy qua đây dọn dẹp sớm vậy ?

_ Tui sợ lỡ lát nữa cô ba về thấy mặt tui cổ không ưa. Hôm trước hai chị em cổ gây lộn với nhau, cổ dặn tui mỗi lần thấy mặt thời phải tránh xa, lảng vảng trước mặt, cổ nói ông chủ đuổi tui không cho làm nữa.

_ Thôi mầy làm đi, tao còn ra chợ nữa.

Rớt vào phòng, trên bàn của Thúy sách vở bừa bộn, có quyển rơi xuống nền nhà, Rớt để ý mọi lần Thúy đâu có bừa bãi như thế này! Sách vở cô ta để có nơi có chỗ đàng hoàng lắm. Chắc có ai phá bừa bãi hoặc lục soạn chưa kịp để lại cho ngay ngắn. Nhưng trong nhà này đâu có ai lục phá. Chỉ mỗi nó và chị bếp. Anh tài xế đã đi theo ông chủ từ sớm. Không lý chị bếp khi này bước vào đây phá như vậy. Trước sau gì Rớt cũng phải dọn dẹp, nghi ai phá làm gì cho mắc công. Rớt sắp xếp sách theo sách, vở theo vở thật ngay ngắn. Dọn dẹp nội cái phòng của Thúy xong, Rớt thấy phờ cả người. Nhìn một lượt khắp phòng thấy đã vừa ý, nó bước ra cài sơ cánh cửa lại.

Buổi trưa, Thúy, Oanh đi học về. Thúy đứng nhìn căn phòng được dọn dẹp ngay ngắn. Nhìn trên bàn những quyển sách để ngay ngắn nhưng không thứ tự một chút nào hết. Như có ai đã lấy sách mình ra xem, nhưng để vào không đúng chỗ cũ. Chắc con Rớt vào phòng này dọn dẹp, con nhỏ ngu đần, nên để tùm lum ra như thế.

Thúy nhớ hôm qua xin chị Oanh năm trăm để chiều nay đi chơi với lũ bạn, vội vàng Thúy nhét trong một quyển sách để ở phía trên hết, bây giờ nó đang nằm ở phía chót, Thúy mở ra tìm lại tờ giấy bạc đã biến đâu mất tiêu. Vẫn còn nghi ngờ mình để quên đâu đó, Thúy mở hết quyển sách này đến quyển sách khác, nhưng chỉ hoài công. Bực mình Thúy gay gắt gọi :

_ Rớt ơi !

Đang ngồi với chị bếp sau nhà, nghe gọi Rớt chạy lên, vừa đến cửa phòng thấy gương mặt Thúy hằm hằm, không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra cho mình đây, Rớt áy náy :

_ Cô gọi em ?

_ Chứ gọi ai vô đây hở con mọi !

Thúy không hết bực, nói như hét:

_ Hồi sáng mầy dọn dẹp phòng này phải hôn ?

_ Dạ phải !

Thúy cầm quyển sách đang cầm trên tay quăng trước mặt Rớt:

_ Tiền tao để ngăn trong quyển sách này mầy có lấy hôn ?

Nghe Thúy nói, Rốt lặng người. Từ sáng đến giờ nó chỉ biết dọn dẹp mà thôi. Không lục phá hay thấy tiền bạc để chỗ nào hết. Khi không Thúy kêu nó lên bảo nó lấy tiền. Oan cho Rốt quá ! Nó thật thà :

_ Em không biết một tí gì hết á! Hồi sáng đến giờ, em thấy mấy quyển sách nằm tùm lum ra đó, em chỉ biết xếp lại ngay ngắn mà thôi. Không tin cô thử xét trong người em có tiền hay không ?

Với số tiền đã mất, đối với Thúy không đáng là bao. Một châu kem, hay một châu ciné với bạn bè là bay vèo. Nhưng Thúy đã sẵn ghét Rốt. Cũng tại nó mà bữa trước chị Oanh tát tai Thúy một cái đau điếng. Sẵn ghét đâm ra ngờ vực. Và lại thấy bộ điệu con Rốt sợ hãi, Thúy tin ngay những lời ngờ vực của mình là đúng, Thúy nói :

_ Chỉ mỗi mình mầy vào đây dọn dẹp thôi, mất tiền ở đây làm sao mầy có thể chối được ! Xét người mầy à ? Bẩn tay thêm chứ được ích gì.

Oanh và chị bếp nghe Thúy la lối trong phòng bước qua. Thấy trong phòng sách vở văng bừa bãi, gương mặt Thúy hầm hầm, con Rốt đứng chôn chân như sắp khóc. Oanh hỏi :

_ Gì vậy Thúy ?

_ Con nhỏ đen này nè, nó lấy tiền của tui.

Rốt muốn nói cho Oanh và chị bếp hiểu là nó không biết một tí gì về tiền bạc của Thúy hết , nhưng nó không biết nói làm sao, tức muốn khóc được !

Oanh nhìn Thúy nhỏ nhẹ:

_ Chắc em để quên ở đâu đó !

_ Tui lục hết nhà rồi, chị không thấy sao mà bảo quên.

Chị bếp thấy Oanh hỏi Thúy như vậy, chị chen vào :

_ Hồi sáng giờ chỉ mình nó ở đây chớ có ai đâu.

Chị bếp nói như thế có nghĩa là chị không đặt chân vô đây. Rốt bỗng nhớ thái độ vội vàng lúng túng của chị ban sáng từ trong phòng này bước ra. Chị bếp dám lấy tiền lắm! Rốt nghĩ như thế, nhưng không dám nói ra, nó đưa mắt nhìn Oanh :

_ Em chỉ dọn dẹp rồi thôi, không thấy tiền bạc gì hết!

Oanh tin là Rốt thật tình, nhưng Oanh không thể nghi cho chị bếp được, vì không biết mất ở đâu, mà nghi cho người ta là phạm một tội lớn. Cô nhìn

em an ủi:

_ Thôi, không bao nhiêu, em bỏ qua đi, để chị nói ba cho số tiền khác.

_ Em không chịu nổi con nhỏ đó ở đây nữa !

Chỉ mỗi mình chị bếp biết rõ Rớt không lấy thôi. Thấy con nhỏ đứng khóc, một thoáng hối hận đến với chị, nhưng chị không biết nói sao cho trơn tru, đành lặng lẽ bỏ đi.

Buổi chiều hôm đó, ông Long trả cho Rớt một số tiền mà nó đã làm hơn một tháng, số tiền không bao nhiêu, nhưng đối với Rớt nó lớn lắm. Vì chưa bao giờ Rớt cầm được một số bạc gần hai ngàn đồng này. Rớt buồn bã nghĩ rằng nó không thể còn làm đây được nữa. Trong một ngôi nhà đồ sộ như thế này, không bao giờ chịu mượn một đĩa ăn cắp như nó.

Rớt bước đi nặng trĩu, trên con đường đá sạn. Những viên sỏi tròn ép vào lòng bàn chân nó nghe đau đau. Gần đến cổng, Rớt nghe tiếng gọi sau lưng:

_ Rớt ơi ! Rớt ơi!

Rớt dừng lại. Oanh trong nhà chạy ra. Mái tóc Oanh thả dài bay bay theo gió. Bộ đồ xanh lơ mềm mại hôm nào ngồi cạnh bên Rớt. Khuôn mặt đẹp, hiền như những nàng công chúa trong chuyện cổ tích. Oanh hiền dịu :

_ Em không làm đây nữa hở ?

_ Ông không bằng lòng những đĩa ăn cắp như em làm ở đây.

_ Chị tin em không làm như vậy.

Rớt buồn buồn :

_ Nhưng em cũng không làm ở đây được nữa !

Oanh không hiểu rồi đây Rớt sẽ làm gì để sống với số tuổi nhỏ nhoi của nó. Như Oanh đã 16 tuổi rồi, bây giờ thử ra đời, va chạm dám chết đói lắm chứ chẳng chơi, Oanh hỏi Rớt:

_ Rồi em sẽ làm gì ?

Rớt nhìn hàng bông sứ trồng trước nhà, Rớt tin tưởng:

_ Em còn thằng Nô, nó thương em. Nó nói sẽ chỉ em bán vé số chắc dư sống!

Oanh theo Rớt một khoảng đường. Oanh thấy buồn bã lạ, nhìn Rớt:

_ Nếu như không kiếm được việc gì làm, em cứ đến đây chị sẽ liệu giúp em, nhớ nhé !

Nói xong, Oanh cuộn tròn tờ giấy bạc sẵn trong tay dúi vào túi Rót. Không hiểu là Oanh cho cái gì, Rót âm ừ hứa! Rót lầm lũi bước đi trong khi Oanh vẫn còn đứng xa nhìn theo.

Rót về đến quán phở, bác Hai bắt đầu bán. Không còn thấy thằng Nô nằm trên chiếc ghế cũ kỹ nữa. Không hiểu thằng này đang bệnh lại bỏ đi đâu vậy cà? Hay nó nhờ thuốc cơm nguội già nhuyễn trộn đường của lão chệt mà đã hết bệnh chẳng? Sao không nghỉ cho khoẻ mà lại đi bán báo sớm đến như vậy?

Rót nhìn bác Hai đang xắt mấy miếng thịt đỏ hỏn, nó hỏi:

_ Thằng Nô đâu rồi hở bác?

Bỏ mấy miếng thịt bò tái mỏng vào chiếc đĩa cạnh đó, bác Hai ngẩng lên cười méo xệch:

_ Nó mượn tiền tao đi bán báo nữa rồi!

Rót ngóng ra đường:

_ Thằng này đau mới dậy, sao ham làm quá vậy cà? Sao bác hông giữ nó lại đừng cho đi. Trời mưa gió như thế này, ham đi rồi về nằm ì ra đó cho coi.

_ Nó năn nỉ quá, tao chịu đời sao cho thấu mậy! Nó nói mầy có về kiếm gì ăn trước đi, chứ đừng đợi nó đói mốc meo à.

Rót đứng tần ngần một hồi, nó lấy số tiền cần thận để trong túi đưa cho bác Hai. Còn số tiền Oanh cho, Rót giữ để xài vặt.

_ Thằng Nô mượn bác bao nhiêu tui trả hết. Phần còn lại bác giữ dùm tui để bữa nào tui mua vé số bán.

_ Cha! Con nhỏ này hôm nay le dữ ta. Sao không để lại một ít xài mậy.

_ Tui có rồi bác.

Để cho bác Hai bán, Rót bỏ ra bên ngoài đi dọc theo những con đường tối mờ mờ. Đèn đường đã lên từ lâu. Nhưng con đường có mấy trụ điện hư

không ai thèm ngó đến. Chỉ còn một hai bóng vàng mờ không đủ soi hết con đường.

Bóng nhỏ của Rốt nghiêng nghiêng khăng khiu. Thật lặng lẽ Rốt nghĩ đến con đường dài ngày mai của nó và thằng Nô. Chắc như con đường mờ mờ hôm nay nó đang đi.

Rốt nghĩ thật buồn cười ngày còn ở cô nhi viện. Mấy cô thường kể chuyện cho tụi nó nghe vào những chiều thứ bảy nghỉ học. Những câu chuyện mà Rốt nghe, hầu hết những người hiền lành thường được trời phật độ cho qua khỏi những hiểm nghèo. Có những bà tiên, những thiên thần, ai cũng hiền dịu, ai cũng độ lượng! Ngày trước Rốt nghe và khoái kinh khủng.

Mỗi đêm trước giờ ngủ, Rốt mong trời phật hay một bà tiên nào đó hiện ra với lòng độ lượng giúp nó khỏi khổ! Đến bây giờ Rốt mới hiểu đó là những chuyện kể không có thực. Chung quanh gần như hầu hết đều mang một bộ mặt phù thủy, chung quanh gần như chỉ muốn giáng xuống cây đũa thần ác nghiệt cho nó và thằng Nô và những đứa trẻ bất hạnh khác chịu chung.

Còn những bà tiên, những thiên thần chỉ thương những đứa nhỏ con nhà giàu mà thôi. Cũng như ông già Noel đêm giáng sinh, chỉ lựa cái ống khói nhà nào giàu có chui vào đặt quà bánh, đồ chơi trong những đôi giày nhỏ thêu kim tuyến của bọn nó. Còn những đứa trẻ nằm trên vỉa hè lạnh cóng, những đứa trẻ trong mấy cái chòi lá bên đường hoàn toàn bị bỏ quên.

Rốt không hiểu giờ này thằng Nô bán báo ở đâu ? Có một lần theo thằng Nô dọc theo một vài con đường thật đông người, Rốt cố nhớ những con đường đó để tìm thằng Nô chắc may ra gặp.

Nãy giờ qua nhiều con đường rồi, mãi nghĩ đâu đâu, Rốt không để ý. Dừng lại. Rốt nhìn bùng binh chia nhiều ngã. Nó chợt nhớ bữa đầu tiên trốn cô nhi viện ra, nó gặp thằng Nô ở đây. Bùng binh có thằng nhỏ cỡi ngựa phun lửa, cầm cây tre có mấy nhánh lá le que. Rốt không nhin cười được khi thấy đầu thằng nhỏ có mấy chòm tóc quéo xuống trán.

Xa xa một con đường rực ánh đèn màu, Rốt ngẫm nghĩ giờ phút này thằng Nô đang bán ở hướng đó, nó bước mau.

Ngọc Phương
Bên vỉa hè
Chương 8 (Kết)

Nô mua báo rất ít ! Hôm nay nó không định đi bán kiếm thật nhiều tiền như mọi hôm nó nghĩ, để mua cho con Rốt một chiếc áo bông tím, hay dẫn con Rốt đi ciné xem nàng công chúa lạc loài mà con Rốt thích. Nô chỉ muốn gặp má của nó !

Vài chục tờ báo kè kè trong tay, Nô thất thểu đi. Không lớn tiếng rao như mọi hôm, cổ nó khàn khàn, mồ hôi ra đẫm ướt sau lưng. Từ đầu đường Tự - Do đến cuối đường, Nô đi đi lại lại không biết bao nhiêu lần, nó không nhớ, nhưng dù cho Nô đi cả ngàn lần lui tới như vậy nếu gặp được má, Nô vẫn đi.

Đầu của Nô nặng như chì, chân tay mệt mỏi đôi mắt lừ đừ chỉ muốn khép lại. Nếu giờ này nó trở về quán phở bác Hai, ngả lưng xuống ghế bố nằm ì ra một giấc thì sướng biết bao. Nhưng đôi mắt của Nô phải mở ra thật lớn hết sức miễn cưỡng để nhìn những người đàn bà sang trọng lui tới con đường này, may ra gặp má nó chẳng.

Chị bán thuốc mọi khi Nô thường ghé lại mua một vài điều Salem, nhìn nó lấy làm lạ. Không hiểu thằng nhỏ này mắc chứng gì mà cà rà cà rê hoài, mớ báo trên tay còn nguyên. Buôn bán mà cà rề kiểu nó có ngày hết vốn. Đợi Nô đi ngang, chị lên tiếng:

_ Nhỏ à !

Nô đứng lại :

_ Gì vậy chị ?

_ Bán gì mà cà rề cà ràng hoài vậy mậy ?

_ Tui bán hết rồi ! Trong người đau nên mệt quá !

_ Vậy sao không nghỉ cho khoẻ khi nào hết bệnh hẳn hay ?

Nô bước lại để xấp báo trên ghế đầu cạnh thùng thuốc. Ngồi nghỉ mệt mắt vẫn chăm chú theo dõi trên đường, Nô nói :

_ Tui cũng muốn nghỉ bán cho khoẻ ! Nhưng ...

Nô nói chưa hết câu, bỗng nó nhìn thấy chiếc xe huê kỳ bóng lộn hôm

trước mà má nó từ trên đó bước xuống. Nó đứng lên chụp xấp báo chạy theo. Chị bán thuốc không hiểu gì ngỡ ngác nhìn.

Hai chân của Nô chạy thật lẹ, cuống quýt. Tận đàng xa chiếc xe ngừng lại. Trên đó một người đàn ông cao lớn, một người đàn bà nhỏ thó bước xuống. Họ đi thẳng vào nhà hàng cạnh đó.

Nô vừa đến, thì người đàn ông và người đàn bà đã bước vào bên trong. Ngoài cửa nhìn vào chiếc áo dài màu vàng, cái dáng đi, đúng là má nó rồi. Nô gọi thật lớn, giọng khàn khàn đến rất cuống hợng:

_ Má ơi! Má ...!

Người đàn bà mà Nô gọi là má hình như không nghe, vì bên trong nhà hàng tiếng nhạc dồn dập cuốn mất hút tiếng kêu của Nô. Gọi thêm một tiếng nữa, nó vùng chạy theo vào.

Một anh bồi đứng gác cửa cạnh đó, thấy thằng nhỏ bán báo đâm sầm vào, anh ta nắm áo Nô lại:

_ Chạy đâu vậy nhỏ? Mặc mớ gì mà đâm sầm vô đây?

_ Tui chạy vô má tui một chút.

_ Má mầy đâu ở trong này mà vô?

_ Bà bận áo dài màu vàng mới vừa vô trong này nè!

Người bồi nhìn Nô: quần áo dơ dáy như vậy mà có thể là con của bà sang trọng khi này được sao? Hay thằng nhỏ muốn vô trong này bán báo rồi nói đại như vậy, con nít bây giờ tinh ranh lắm! Nhiều khi qua mặt người lớn như chơi! Nghĩ như thế, anh bồi nhìn Nô:

_ Thôi đi chỗ khác chơi đi ôn con! Cái kiểu ma mãnh của mầy ai không biết, định qua mặt tao hả!

Nô xấn tới xô người bồi ra:

_ Chú cho tui vô một chút tui ra liền!

Thấy thằng Nô lái nhái hoài, anh bồi đỡ tức:

_ A cái thằng này! Đi chỗ khác mà bán! Mầy đừng có xớ rớ đây, tao kêu lính xúc bỏ bốt đa.

Nô nghe anh bồi dọa như thế, nó hơi lo! Nô không biết phải nói làm sao cho anh bồi tin. Đứng yên một chút, Nô nhìn theo bóng của má mất hút trên thang lầu. Nô buồn bã quay lưng bước sang đường. Kiếm một chỗ ngồi

xuống, Nô ngóng mắt qua, hy vọng chút nữa má nó từ trong đó bước ra. Lần này nó nhất định gặp cho kỳ được, xem má đã quên nó thật chưa? Dù ai có nói gì mặc kệ, Nô vẫn tin má hãy còn thương nó lắm.

Bây giờ đã gần mười giờ đêm. Con đường người ngoại quốc đi đông, có nhiều người đàn bà cũng sang trọng như má nó, cặp tay họ giờin hót. Nô cuối gằm mặt xuống lòng đường, không dám nhìn những hình ảnh đó. Má Nô như thế sao? Không thể như thế được! Má của Nô sang trọng hơn, bằng chứng là bà bước từ trên xe hơi xuống, bằng chứng là những ngày ở nhà má rất hiền. Má rất thương Nô.

Nhưng giọt mưa râm râm, giọt mưa thật nhỏ, thật nhẹ lành lạnh trên da mặt Nô. Ngẩng mặt lên, Nô kéo chiếc nón rách ngay ngắn, chật nịt ôm sát lấy đầu. Những giọt mưa lấm tẩm vờn vờn qua những ống đèn màu trông thật đẹp. Nô tưởng tượng như những giọt sao xa rơi xuống! Bầu trời trên cao tối đen. Mưa đã rơi nhiều, con đường trước mặt đã loang loáng nước.

Từ xa con Rốt đi lại, nó nhìn quanh quất trên đường. Thấy con nhỏ ngó láo liêng buồn cười quá. Đợi con nhỏ đến gần, Nô đứng lên ngoắt ngoắt:

_ Rốt!

Nghe gọi nhìn thấy Nô, Rốt vui mừng chạy đến:

_ Giờ này sao mày còn ngồi đây hở Nô? Tao kiếm mày muốn chết vậy đó!

Nô kéo con Rốt chạy vào vỉa hè tránh mưa. Rốt phui phui những giọt mưa dính trên đầu xuống:

_ Mưa như vậy mà mày ham bán quá hà! Đau cho mà chết luôn!

Nô cười hề hề:

_ Mạnh như tao xe đụng hông chết nữa! Thì nói gì đến mưa.

Rốt liếc xéo thẳng Nô:

_ Thằng này chỉ nói gở không hề!

Nô ôm chông báo cười:

_ Bây giờ còn như vậy chứ, ngày mai chắc tao không bán báo nữa!

_ Hông bán báo thì lấy gì mà ăn mậy?

_ Tao gặp má tao rồi, không còn sợ gì nữa, ăn xong rồi chơi thả cửa hoặc đến trường học thôi, chứ không kè kè xấp báo như vậy khổ thấy mồ đi!

Vừa nói, Nô vừa chỉ nhà hàng trước mặt:

_ Má tao ở trong, chút nữa thế nào bà cũng ra. Má tao sẽ dẫn tao về nhà sống sung sướng với bà!

Nô nói lên miên, Rốt thấy buồn! Chút nữa đây Nô sẽ gặp má nó. Rốt không còn thằng Nô hằng ngày để nói chuyện nữa. Từ đây thằng Nô sẽ sung sướng. Không hiểu nó còn thích làm bạn với Rốt nữa không? Rốt linh cảm có một điều gì sẽ làm mất thằng Nô vĩnh viễn. Thằng Nô sẽ giàu có sung sướng. Thằng Nô sẽ ngồi trên chiếc xe bóng lộn đậu bên kia đường. Trong niềm vui sướng gặp lại mẹ, Nô có còn nhớ đến Rốt không? Cô bạn nhỏ xấu số của nó!

Rốt buồn buồn:

_ Mày thấy kỹ hôn?

_ Con nhỏ này kỳ hôn? Sao lại không kỹ, mặt của bà in trong trí tao. Đứng xa tao thấy hai người bước xuống đi thẳng vào nhà hàng tao chạy theo không kịp.

Quay nhìn con đường dẫn ra bờ sông Sài Gòn còn một vài chỗ đèn khí đá, ánh sáng loáng thoáng tạt theo gió, Rốt đứng lên:

_ Mày đã ăn gì chưa Nô?

_ Chưa.

_ Ngồi đợi tao một chút nha.

Nói xong Rốt bỏ đi về hướng bờ sông. Một lát sau nó đem về hai khúc bánh mì thịt, đưa cho Nô một khúc:

_ Mày ăn đỡ kéo đói.

Một khúc bánh mì thôi! Không đáng là bao, nhưng ý nghĩ của Rốt thật tội tình, giờ phút này còn ngồi đây, còn ăn chung với nhau. Nhưng ngày mai chắc gì được như vậy nữa. Rốt cầm trên tay một khúc, nhưng nó không ăn, chỉ nhìn Nô đang ngấu nghiến, Rốt nghe mình chưa bao giờ vui như bữa nay, cũng như chưa bao giờ buồn bằng bữa nay.

Thấy con Rốt cầm bánh mì không ăn, Nô hỏi:

_ Sao mày không ăn hả Rớt?

Rớt mân mê khúc bánh mì trên tay:

_ Thấy mày ăn ngon lành quá, không đói nên muốn để khúc này mày ăn luôn.

_ Bánh mì thật ngon lắm! Ăn đi Rớt!

Rớt không vội ăn, đứng lên nói gần như khóc:

_ Thôi tao về ghen Nô!

_ Sao mày lại về?

_ Chút nữa mày về với má mày, còn lại một mình tao về quán phở Bác Hai chắc là buồn lắm! Thôi tao về trước vậy!

Nô hiểu ý nghĩ của con nhỏ. Cầm cánh tay nhỏ nhắn của Rớt kéo ngồi xuống vỉa hè. Mưa lâm râm làm bàn tay chúng nghe lạnh và buồn. Nhìn về hướng nhà hàng, má Nô ở bên trong, nó nói:

_ Mày ở lại đây! Chút nữa thế nào má tao cũng ra. Tao sẽ nói với bà cùng dẫn mày về. Má tao sẽ thương mày như bà thương tao vậy đó. Má tao sẽ cho hai đứa mình đi học. Mày sẽ được sung sướng như cô Oanh, cô Thúy mà mày thường đi làm về kể cho tao nghe. Không còn ai dám chọc phá mày nữa! Trên khuôn mặt mày sẽ không còn buồn, không còn khổ và tội mình cũng không còn lo kiếm từng bữa ăn như hôm nay nữa.

Nghe Nô nói trơn tru như thế, Rớt bỗng nghĩ đến má nó, Rớt buồn buồn:

_ Không biết đến khi nào mới gặp lại má tao nữa?

_ Thì đã có má tao thương mày rồi!

_ Đành rằng như vậy, nhưng tao cũng phải biết má tao chứ.

_ ... !!!

Nô mãi mê nói chuyện với Rớt, nó không để ý bên kia nhà hàng người đàn bà Nô gọi là má bước ra. Đến khi Nô quay lại, thấy hai người đã bước vào xe đóng cửa.

Nô quỳnh quáng đứng lên chạy sang đường, chiếc xe cũng từ từ lẩn bánh, nó đuổi theo gọi lớn:

_ Má ơi ! Má ơi!

Sợ không kịp, Nô chạy thật lẹ sang đường không để ý chiếc xe tuần cảnh đang chạy ngon trơn trên đường vắng. Chiếc xe đảo tay lái, thẳng rít trên

đường lộ ướt mưa, thằng Nô văng sang một bên nằm co quắp.

Rớt ôm chông báo của Nô chạy lon ton phía sau, thấy chiếc xe lao tới, thằng Nô văng qua một bên đường, nó đứng khựng lại hét lên:

_ Chết rồi ! Nô ơi !

Đứng nhìn xác thằng Nô nằm trên đường mưa ướt, máu từ đầu nó chảy ra loang theo nước mưa trên đường. Rớt không khóc nổi thành tiếng, nước mắt nó trào ra như dòng suối nhỏ.

Rớt nghe loáng thoáng: thằng nhỏ chết rồi !

Người ta khiêng xác nhỏ nhắn của thằng Nô, bỏ lên xe hồng thập tự chở đi mất hút ...

Thành phố về khuya yên lặng, chỉ còn nghe tiếng mưa rơi như một điệu buồn xuống mặt đường nhựa loang loáng nước. Trên khuôn mặt Rớt, nước mắt nhiều hơn nước mưa nhỏ xuống lạnh tanh. Xấp báo của thằng Nô vẫn còn trên tay Rớt, nó đã ướt nhem nặng trĩu.

“ Tao chỉ có mỗi mình mày thương yêu thôi Nô! Sao mày lại bỏ tao ra đi sớm vậy? Mày không còn thương tao nữa sao Nô? Nô ơi, mày biết không, giờ này một mình tao trở về quán bác Hai, buồn ghê ! ”

Thằng Nô chết rồi, Rớt lui thủi trở về một mình quán phở nằm trên lề đường. Ánh đèn đường hắt xuống, hắt lên một bóng nhỏ xiêu vẹo trên đường khuya. Không còn như những buổi tối hôm nào nữa: có thằng Nô, hai đứa về chung cười nói huyền thuyên rộn ràng đường phố, kể cho nhau nghe những tủi buồn hằng ngày phải gánh chịu. Bây giờ thì hết rồi! Vui không biết kể cho ai nghe. Buồn không biết trút vào đâu. Rớt gọi tên thằng Nô thật nhỏ trong tiếng nấc.

Quán phở bác Hai đã nghỉ từ lâu, bóng tối phủ đầy. Cạnh đó cái lều nhỏ cũng không còn đèn đóm gì hết. Giờ này chắc bác Hai đã ngủ ngon giấc rồi! Rớt ngồi bệt xuống cửa quán, dựa lưng vào cánh cửa khép hờ, đôi mắt nó nhìn lên bầu trời đen kịt, lâu lâu một vài lần giông chớp sáng, lại trả về khoảng đêm đen kịt. Rớt tìm mãi không tìm thấy một ngôi sao nào, dù là một ngôi sao thật nhỏ.

NGỌC PHƯƠNG

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Nguồn: tuoihoahatnang

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 6 tháng 4 năm 2009